ادبي بحثونه

ليکونکی

Ketabton.com

ګل پاچا «الفت»

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ادبی بحثونه

پښتو ټولنه په ډېره خوښۍ‌غواړي چه د پښتو یو قیمتي ادبي اثر د خپرونې ډگر ته راوباسي.

دا کتاب ((ادبي بحثونه)) نومېږي او د پښتو د پیاوړی او قوي ادیب ښاغلی گل پا چا الفت اثر دی. ښاغلی گل پا چا الفت د پښتو د ادب په آسمان کښې د یو داسې ځلاند ستوری مثال لري چه هېچاته یې د ښودلو او ستایلو حاجت نشته. دی تقریباً له شپاړسو کالو راهیسې د پښتو ژبې د ادبي او علمي خدمت په لار کښې لگیادی کار کوي او تر اوسه یې ډېر منظوم او منثور آثار لیکلی دی چه ځینې چاپ شویدي او ځینې نا چاپ پراته دي. په چاپ شوو کتابونو کښې لغوي څېړنه، بله ډیوه، پښتو سندرې د ده منثور کتابونه او عالي افکار، د آزادۍ پیغام یې منظوم کتابونه دي.

دا دی اوس د ده یو بل منثور اثر هم د کابل په مجله کښې او هم ځانله چاپېږي او پدې صورت د پښتو آثارو په ټری کښې یو بل غوره کتاب زیاتېږي.

او ښایي چه پښتانه یې له لوستلو څخه فایده واخلي او د دغسې آثارو قدر او احترام وکړي.

(صدیق الله رشتین د پښتو ټولنې لوی مدیر)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو ټولنې
د ادبياتو د څانګې له
خوا خپور شو

دې کتاب په ۱۳۲۴ کښې
د خوشحال خان جايزه
اخيستې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

عنوان مخ

ادب............1
شعر............3
په ژوندکښې دشعر اوادب اغېزه............8
دادب تاثير په اسلامي فقه اوديني احکاموکښې 16
حقيقت اومجاز............17
صريح او کنايه 17
ظاهر، نص، مفسر،محکم 18
داستثنا بحث............18
لغوي تدقيق 19
دادب بڼه او ګاڼه............20
فصاحت 21
بلاغت 21
عواطف 22
خيا ل 34
تمثيل............37
ددې بخث خلاصه............38
عاميانه بلاغت 38
دپښتو څولنډی............40

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

ادب

د ادب د کلمې اصل:

اصل يې" هذب " دی د بې عيبه په معنی.
د هذب کلمه په اصل کښې د هغې ونې لپاره استعمالېدله چې ځينې ځانګې او ځينې ښاخونه به يې قطع شوه او صافه به شوه، وروسته دا کلمه له محسوساتو نه معنوياتوته رانقل شو ه او هغه چا ته هم وويل شوه چې عيبونه به يې ورک شوه يعنی مهذب به شو.
ا هل لغت ټول په دې باندې متفق دي چې دمهذب کلمه ديوه کامل انسان لپاره دوني له تهذيبه رانقل شويده، ځکه چې معنوي او عقلي امورله حسي اشياؤ څخه ماخوذ دي لکه دعقل کلمه چې داوښ له جلب، عقل، عقا ل څخه ماخوذه ده.
نو د هذب د کلمې (ذ) په (د)بدل شو او دغه ابدال په عربي کښې ډېر مثالونه لري لکه : هذم ، هدم، جدم، جذم دقطع په معنی (ه) په (همزه) بدله شوه او دا ابدال هم په عربې کښې متعارف دی لکه: اهل، آ ل، ماه، ماء او داسې نور...
نو هذب، هدب شو او هدب په ادب بدل شو.
ځينې وايي چې په يوناني ژبه کښې اديب هغه چاته ويل کيده چې خبرې به يې خوږې وې او دښه اواز او ښې نغمې خاوند به و. نو هرکله چې عربي او يوناني لغتونه يوله بله ګډشويدي دغه لغت هم له يوناني څخه اخستل شوی دی.
ځينې نور وايي چې ادب له (دأب) څخه ما خوذ دی چې دعادت په معنی دی او دحا ل وشان په معنی هم ذکرشوی دی لکه : (کدأب ا ل فرعون) مګر دغه راز اشتقاق په عربي کښې ډېر نظاير نه لري.

د ادب د کلمې تاريخ:

ځينې وايي چې دا کلمه دجاهليت په زمانه او د اسلام په ابتدا کښې نه وه ځکه چې نه د هغه وخت په ادبي اثارو کښې راغلې ده او نه په قران کښې شته بلکه لومړی ځل دا کلمه په دې نبوي حديث (ادبني ربی فاحسن تاديبي) کښې ذکر شوېده (داحديث محدثينو په دغو الفاظو نه دي ضبط کړي) ځينې نور وايي چې دا کلمه دجا هليت په زمانه کښې هم وه او داچې دهغه وخت په اشعارو او قرآن کريم کښې نشته ددې دليل نشي کيدای چې دا کلمه په هغه وخت کښې هډو موجوده نه وه.
دوئ د خپلې مدعا دثبوت لپاره دادليل راوړي چې کوم وخت چې دا کلمه په حديث او د اصحابو يا دتابعينوپه اقوالوکښې راغله او هيڅا يې دمعنی او مفهوم پوښتنه ونه کړه معلومه ده چې پخواهم وه او ارتجا لا نه ده ويل شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي چې دا کلمه د حضرت علي (رض) په اقوالو کښې هم ډېره راغلې ده او دجاهليت په وخت کښې هم (اکثم) بن صيفی دبني تميمو مشهور خطيب ذکر کړيده.

د ادب تعريف :

لغوي معنی خو يې تهذيب دی او څه شی چې له چاسره يا له کوم شي سره لايق اومناسب وي هم ادب ورته ويل کېږي لکه: دمجلس آداب دمعاشرت آداب او داسې نور......
اصطلاحاً ادب هغه پوهه ده چې انسان پخپله وينا او بيان کښې له خطا او غلطی څخه ساتي، څکه ادبي علوم هماغه علوم بلل کېږي چې د وينا ښه والی اوبدوالی، غلط اوصحيح، خوږوالی اوپيکه توب ښيي او په منثور او منظوم کلام کې د فصاحت او بلاغت لخوا بحث کوي.
د ادب په تعريف کښې ويل شوي دي چې ادب دښو الفاظو په وسيله دخپلو احساساتو او ادراکاتو يا دزړه دخبر و ښکاره کو ل او داوريدو نکو په ذهن کښې يې کښينول دي، يعني ادب يوازې دافکارو او روحي حالاتو اظهار نه دی بلکه له يوه ذهنه بل ذهن ته انتقا ل اوابلاغ هم په کښې ملحو ظ دی.
داانتقا ل که په ښه ډو ل او مهارت سره وي چې هم په کښې ښه کلمات انتخاب شوی وي او هم دکلماتو دښه ترکيب او ښه استعما ل په لحاظ دفصاحت او بلاغت مراعات شوی وي ادب ورته ويل کېږي او که داسې نه وي نو عادي خبرې دي.

د ادب تقسيم:

ادب د خپل جو هري او ذاتي تقسيم په لحاظ دوه ډوله دی:
ادب محض، ادب مخلوط.
ادب محض هغه دی چې يې دبيان له لطف او خوږوالي څخه او يې دبديع احساس له تحريکه بل مقصد اوبله غايه په کښې نه وي لکه څينې عشقي غزلې چې درحمان بابا يا د حميد او خوشحا ل او نوروشاعرانو په ديوانو کښې ګورو يا څينې منثور اشعار چې دطبيعي مناظرو يا احساساتو او عواطفو تمثيل په کښې وي.
مخلوط ادب دېته وايي چې يو اديب کوم تاريخي، علمي، اجتماعي مطلب په ادبي پيرايه کښې راوړي او ادبي رنګ ورکړي، نو دلته ادب واسطه ده او په لومړی صورت کښې غايه ده.
دلومړي قسم ادب په لحاظ د ادب موضوع شاعرانه احساسات او عواطف، روحی کيفيتونه، حسن او جما ل، دطبيعت ښکلي مظا هر او مناظر، نفسي اغيزې، قلبي تمايلات ګڼل کېږي. مګر دوهم قسم ادب هرڅه په غيږ کښې نيسي اوکيدای شي چې سړی ساينس اوتخنيکي يا رياضي مسايلو ته هم ادبې رنګ ورکړي او ادب په هرڅه کښې ګډ کاندي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

ځوک وايي هغه موزون کلام دی چې دانسان په احساساتو اوعواطفو کښې تحريک پيداکوي، ځينې نوروايي هرکلام چې دغه کارکولی شي وزن او قافيه ولري او که نه هغه شعر دی.

ځوک بيا وايي چې نه هرڅه چې په زړه اثرکوي او په انسان کښې تعجب يا جوش اوجذبه پيداکوي هغه شعر دی، نو ددوئ په نظرکښې جهان ټول شعر دی چې سرې بې داسمان په ستورو او شفق کښې، د ډکواو مستو سيندونو په ځپو، دګلونو او چمنونو په رنګ اوطراوت کښې دغرو په لوړو ځوکو، دابشارونو په مستۍ، دبلبلو په شور، دښکلو په ښايسته سترګو او نازونو کښې ګوري، نه يوازې دانه! دمهجورو او ارزومندو په اوسېليو، ددردمنوپه آه وفرياد ، دمظلومانو په ژړاکښې هم شعري کيفيت موجود دی.

له دغسې مختلفو تعريفونو څخه معلومېږي چې يو داسې کلام چې په زړه او احساس تاثير کوي او په کلاسيکي تعبير (بديعي احساسات په شور راولي) هغه خو ارو مروشعردی، نوکه ځينې نورشيان هم شعر وي وي به، مګر هغه شعر چې خلق يې يو شاعر ستايي هغه همدغه شی دی اوپه الفاظو کښې ځای لري ددې شعر دعناصرو او اصلي اجزاؤ په باب کښې ډېرې خبرې شويدي چاپه شعرکښې وزن ډېر مهم جز بللی دی او چا ادبي صنعتونو ته په ډېر اعتناکتلی دی، پخوا به خلکو دغه شعري صنايع چې ځينې لفظي او ځينې معنوي دي دشعر په ماهيت او حقيقت کښې داخل ګڼل مګر اوسنی يې د شعر لباس او زيوربولي. همدغه سبب دی چې د پخوا وخت ادبي مبصرينو او منقدينو دغو صنعتو ته په اصلي نظرکتل اودشعر قيمت يې په همدغه معيار سنجاوه، ددوئ په نظرکښې به ښه شعر هماغه و، چې کوم معنوي صنعت به پکښې و لکه: صنعت طباق، صنعت مقابله، مراعات النظير، صنعت مشاکله، صنعت مزاوجه، صنعت ارصاد، صنعت عکس، صنعت رجوع صنعت توريه، صنعت استخدام، صنعت جمع، صنعت تفريق، صنعت جمع او تفريق، جمع او تقسيم، جمع اوتفريق وتقسيم، حسن تعليل، استتباع، اطراد، تعجب او داسې نور.....

يا به په کښې له لفظي صنا يعو کاراخستل شوی ؤ لکه : تجنيس ،قلب، اشتقاق، رد العجزعلی الصدر، ذوالقافيتين، متلون اوداسې نور........

مګراوس ځوک په دغه راز جامو او کالونه غولېږي اود شعر ناوې پخپله ګوري، په دې کښې څه شک نشته چې يو ښه لباس په هروخت کښې هرچاته ضروردی او بې لباسه شيان ښه نه ښکاره کېږي، مګرلباس په هروخت کښې تغير کوي او د زيب و زينت سامان وخت په وخت بل راز کېږي. کله خلک اوږدې جامې اغوندي کله لنډې يووخت بخی او چکنونه رواج وي بل وخت ساده لباس ښه ګڼل کېږي، کله په کالو کښې ډېر افراط کېږي اوکله بيا هغه پايزېبونه او دسرو نتکۍ له رواجه ولوېږي. شعر هم په دې وخت کښې خپل لباس او زيور له پخوانه بل راز کړی دی اوهغه ټول پخواني کالي نه اغوندي، که ځوک يې په ډېرزور اوتکلف ورواغوندي نو خلک يې نه خوښوي بلکه عيب يې ګڼي.

دغه اوسنۍ نظريه چې دشعرپه باب کښې پيداشوې اوشعر غيرله دغو ادبي صنايعو څخه يو بل معنوي شی بولي دپښتو په اشعارو کښې يې له پخوا نه تطبيق وينو او زمونږ ددې وخت ځينو ښاغلو اديبانو چې ددغه صنعتو لپاره په ډېر تکليف يو يو بيت چېرته په ديوانونو کښې دمثا ل او نمونې په ډول پيداکړي داهماغه صنعتونه دي چې په غير قصدي او ارادي ډول په پښتو اشعارو کښې پيداشوي او څه ډېرزيات کوښښ ورپيسې نه دی شوی. يعنې پښتنو شاعرانو د خپل زړه، خپلو احساساتو او عواطفو ترجماني کوله او خپلې سندرې به يې ويلې نوکه به ځينې صنعتونه هم په کښې راغله راتله به، مګر دوی اصلي شی نه ګڼه او همدغه شی ته يې شعرنه ويلی بلکه دزيور او لباس په نظر يې ورته کتل.

ددې لپاره چې دا خبره په خوشبينۍ اومحض تعبيراتو حمل نشي شعر به د ځينو پښتنو شاعرانو په نظرکښې وښيو، چې دوی شعرته په کومه سترګه کتلي دي او د شعرماهيت دوی ته څنګه جلوه کړې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر دخوشحال خان په نظر کښې :

لکه غشی لره بویه تیرانداز

هسې شعر لره بویه سحر ساز

همیشه دزړه په لاس تله د وزن

زیات وکم له وزنه یوتوری غماز

په تورآس دحقیقت ناوې سپره کا

په سپین مخ پلونیولی دمجاز

سل جلوې سل کرشمې سل مکیزونه

په نظر کښې یې ښکاره دسترګو ناز

دصنعت زیورپه څورنګه ورپورې

دتشبیه چندڼ چووه باندې طراز

دمضمون دنزاکت غمزه ورڅخه

سرترپایه درست صورت سره یوراز

که په نظم کښې کارګه اوتپوس راوړي

هم دزړونو په ښکارګرځي لکه باز

چې یوه وینا یې وکړه هوښیار هغه

عاقلان به ویل کاندی په ایجاز

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحال په دې بيتونو کښې کما ل کوي چې خپل اغاز په غشي اوتيراندازۍ کوي ځکه چې دشعرغشي هم په زړونو لګېږي او همدغه بې هدف دی، سحرويل ورته که څه هم نوی تعبير نه دی مګر منلی او مسلمه خبره ده، داچې له وزنه يوزيات ياکم توری غماز بولي ډېره ښه خبره ده او له غمازنه ورته بله ښه کلمه نشوپيداوکولی، که ووايو چې د غمازکلمه به هېچا دغسې په ځای نه وي استعما ل کړې څه غلطه خبره به نه وي.

د خوشحا ل له دغه شعر څخه معلومېږي چې دی بې وزنه کلام ته شعر نه وايي، په دريم بيت کښې چې دحقيقت ناوې په تورآس سپروي اوپه سپين مخ يې دمجاز پلو نيسي ښومره ښه تعبير دی ځکه چې حقيقت ومجاز علاوه په دغه مفهوم چې دبلاغت په فن کښې يې لري او ديوې کلمې استعما ل په موضوع له، معنی کښې حقيقت بولي او په نورو ځايو کښې يې مجاز ګڼي د تصرف او عرفان په لحاظ بله معنیٰ لري او نورکوايف په کښې ليده شي. په هرصورت موږويلی شو چې خوشحال يې حقيقته کلام ته شعرنه وايي اويې دحقيقت له سپين مخه دمجاز ښايسته پلواو رنګين پوړنی هم څه اصلي غايه نه بولي.

د خوشحا ل په نظرکښې شعريوه حقيقي ناوې ده چې هم سپين مخ لري هم مجاز ي پلو، چې له سلو جلوو سلو کرشمو مکيزونو سره يې په سترګو کښې هم نازشته او دصنعت ښورنګه زيور ورپورې دی.

وګورئ! چې خوشحا ل صنعت ته د زيور په سترګه ګوري او اصلي معشوقه يې نه ګڼي دمضمون دنزاکت غمزه هم بې له صنعته يوبل شی ګڼي او سر تر پايه دشعر په صورت کښې تناسب اويو راز والی غواړي بيانو وايي چې په دغسی نظم کښې که کار ګه او ټپوس راوړل شي هم داسې باز ورځنې جوړشي چې د زړونو ښکار کوي.

هو! دشعرله زړونو سره کاردی او د همدغه ښکارلپاره پيداشوی دی په دې بيت کښې علاوه په دې لطف چې له کارغه اوټپوس نه زړه وړونکی باز جوړوي دا لطف هم شته چې دزړه دښکارپه يادلو سړي ته دخپلې اولې مصرې تيراندازی اوغشي هم يادوي، په وروستی بيت کښې چې ايجاز يوه شاعرانه او ادبي هوښياري بولي ښايي چې د خپل دغه شعر ايجاز او زياتو دلالتونوته به هم اشاره کوي چې ښومره ښه مطالب يې په کښې ځای کړی دی او په يوڅوبيتوکښې يې دومره څه ويلي دي چې يوه لويه مقاله يايوه رساله ورځنې جوړيدی شي.

شعر د حميد په نظر کښې:

شــــــــــعرنه دی داخونـــــــــــاب دزخمـــــــــــــي زړه دی
يادســــــــتي وتلــــــــی دم لـــــــه خـــــــولې دمــــــــړه دی
يـــــا نغمــــــه دنـــــــيم بســـــــمل مرغـــــــه دخــــــولې ده
يـــــا مجنــــــون تــــــه معمــــــا ښــــــکلې ليلـــــــی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــــــــا دوینـــــــــو اباســـــــــیندوهلی مـــــــــوج دی

یالـــــــه ښـــــــاره دحیـــــــــرت وتلــــــــی فـــــوج دی

دلته که څه هم حمید په ظاهره کښې وايي چې شعرنه دی مګر مطلب يې دادی چې همدغه شی شعردی اوپه دې درې بيتوکښې دی خپله نظريه دشعر په باب کښې پوره ښکاره کوي. که څوک دا بیتونه په دقت وګوري هغه پو هېږي چې حمید شعرته څه وايي او شعر دده په نظریه کښې څنګه ښکاره شوی دی؟ (ددی بیتو مورد به خاص وي مګر حکم يې عام دی) دی وايي شعر ياد زخمې زړه خوناب دی يا هغه وروستۍ دم دی چې له صورت او کالبوت څخه په ډېر حسرت وتلی وي او ډېرې ارزوګانې پرې ایښی وي یا دعشق دنیم بسمل مرغه یا مجنون ته دلیلی معما ده یا دوینو د جوش موج یایو عالم حیرت دی چې دی ورته فوج وايي اود حیرت له ښاره يې راوتلی ګڼي.
د حمید زيات مهارت په دی کښې دی چې دشعرپه تعریف کښې یوعالم تر دد ښکاره کوي او سړی پوهوي چې شعر پېژندل څه اسانه کارنه دی. دا آسانه خبره ده چې سړی ووايي شعر دانسان بديعي احساسات خو څوي مګر که پوښتنه وشي چې څنګه اوپه څه راز، اوشعر دومره اغيزه له کومه کړه؟ نو خبره ډېره ګرانېږي او د حمید غوندې يو موشګاف بويه چې داځواب ووايي او دشعر په معرفي کښې دشعر دتاثیر علت او سبب هم بیان کړي.
دحمید دغه تعريف چې دشعر لپاره شاعرانه تعريف دی، مونږ دې ته ملتفت کوي چې شعر يو درد اواحساس، يودعشق اوجما ل پيغام، دیوه هیجان او اعجاب اوتحیر موج او فوج دی چې په الفاظو او کلماتو کښې يې ګورو.

شعر دشیدا په نظر کښې:

مضـــــــــمون دشـــــــعر لکـــــــــه پیکـــــــــردی

رنګـــــــین الفـــــــاظ يـــــــې رخـــــــت وزیـــــــوردی

ورتـــــــــــــه ضـــــــــــرور دي دا دواړه څيـــــــــــزه

پیکرکـــــــــــه هــــــــر خودلربـــــــــا تـــــــــردی

شیدا هم په شعرکښې پیکراوزیور سره بیل کړی دی او داسې نه کوي چې يوازې رنګينو الفاظو ته شعر ووايي اوشاعري په الفاظو کښې ولټوي مګربې رخت و زيوره پيکر هم نه خوښوي اوپه دې ضرورت اقرار کوي. که رښتيا ووايو له دغه ضرورته هېڅوک سترګې نشي پټولی او رنګین الفاظ دا حق لري چې رخت و زیور يې وبولو ځکه چې دالفاظو تاثیر يوه منلې خبره ده او هرڅوک پوهېږي چې ادبي کلمات په هر چا او هرځای کښې قوي حاکمیت لري.
ډېر شعرونه شته چې يومضمون په کښې راغلی دی او دتوارد په اثرکښې هغه څه چې يوه شاعر ويلي بل هم ويلي دي مګر ديوه الفاظ شاعرانه دی اودبل نه دی ځکه ديوه شعربنه ګڼل کېږي او د بل هغومره نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر د علیخان ختټك په نظر کښې :

عذاب نـه دی نـه ثـواب شعر خـو ثـوب دی
ګـاه بـې اغونـدي انسـان ګـاهې سـبوع
عنوانـــات دي دا ابیـــات معنـــون حکـــم
ښـــه بـــد ګـــوره دمحمـــول او د موضـــوع

دعلیخان له دې دوه بیتو معلومېږي چې دی منظوم الفاظ شعرګڼي او وایي چې شعریو لباس دی چې کله به بې ښه سړی اغوندي اوکله بد، یعنې دی لکه خوشحا ل او شیدا شعر یوپیکرنه بولي چې لباس ته محتاج وي بلکه لباس بې ګڼي چې کله یوه ښه شی او کله بدشی ته په غاړه کېږي، دعلیخان نظریه هم دشعرپه نسبت لکه دپخوانیو نظریه داسې ده اوس هم ځینې کسان شته چې وایي شعریو ښایسته لوښی دی چې کله په کښې دوا او کله پکښې زهرلوېږي یاشعر یو زیوردی چې کله ښې ښځې اوکله بدې ته په غاړه کېږي (۱)
مګر دعلیخان په نظریه کښې یوشی شته چې دی بې دې خبرې ته اړکړی دی چې شعرته لباس ووایي، هغه شی دادی چې علیخان له ځینو داسې ملایانو سره خبرې کوی چې هغوی شعر ممنوع ګڼي نودی مجبور دی چې شعرته نه ثواب او نه عذاب ووایي بلکه ثوب بې وبولي اود شعر لمنه د دوی له لاسه خلاصه کړي، د همدې لامله ددغو بیتواغاز هم په دی ډول کوي:

عالمـــــان شــــعر پـــــه خـــــه ګڼـــــي ممنـــــوع
ډیـــــر ابیـــــات لـــــه آنحضـــــرته دي مســـــموع
عـــــذاب نـــــه دی نـــــه ثـــــواب شـــــعر خـــــو ثـــــوب دی
ګـــــاه بـــــې اغونـــــدی انســـــان ګـــــاهې ســـــبوع

که چېرې علیخان بې ددغسې کوم عامله د شعر حقیقت بیانولی یا چاترېنه پوښتنه کړی وای چې شعر څه شی دی؟ یقین دی چې شعر به بې تش لستوني نه وګڼلی ځکه چې علیخان کوم داسې شاعرنه دی چې دشعر حقیقت او معنویت ته نه وي پرېوتلی او محض منظوم الفاظ ورته شعر ښکاره شوی وي. که څوک دده دیوان وګوري او د ده شعرونه له نظره تېرکړي یقین به وکړي چې دغه راز مفکوره او دی ډېر سره لرې دي. مګر خبرې د اقتضاآتو تابع دي کله چې د سړي مطلب په یوه شي کښې بل شانته وي نظریه بې هم بل راز شي.

(۱)پدې باب په بله ډیوه کې یومضمون شته چې دلته بې بیانه رانقلوم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

رحمان بابا چې دشعراو ادب په مقام کښې لوړ ځای لري اوسړی یقین کولی شي چې دده له نظره دشعر حقیقت پټ نه دی پاته، خوماته یې په دیوان کښې کوم شعر مخې ته نه دی راغلی چې ده د شعر په نسبت خپله نظریه په کښې ښکاره کړی وي او موږ پوه شو چې شعر دد ه په نظرکښې څه راز و؟ مګرچې دشعر رنګ وصورت ته یې ګورو او دا هم په نظر کښې نیسو چې دی خپل شعر په ساده انشا اوسوزان شعر ستايي پو هېږو چې دی په شعرکښې معنوي حقیقت اوسوز خوښوي او ساده جما ل ورته ښه ښکاره کېږي.

په ژوندکښې دشعر اوادب اغېزه

که ژوند او حیات ته ښه ځیرشو او دانسانانو کامیابی اوناکامي په نظرکښې ونیسو، دبدبختیو اونیکبختیو په پټوپټو سببونو پسې سترګې وغړوو پو هېږو چې ادب او ادبي رجا ل په دنیاکښې موفق دي اوژوند دادب په ارابو روان دی. هغه اشخاص چې په جامعه کښې مقبول او هغه کسان چې په بدنظرکتل کېږي په عقل او فکر، عمل او کردار کښې به یې لږ فرق وي مګر په ادبي لحاظ به ډېر تفاوت لري.
داچې له یو ه بل نه اورو فلانکی په خبره پوهېږي یادښه سلوک خاوند دی، فلانی سړیتوب لري، ددې ټولو خبرو رجع د هغه ادبي حیثیت اوشخصیت ته وي او د هغه له ادبي اوصافو څخه مختلف تعبیرونه دي.
که سړی داشخاصو شخصیت تحلیل کړي او هغه ټو ل صفتونه چې د اشخاصو شخصیت ترې نه تشکیلېږي تجزیه کاندي هېڅ شک نشته چې ادبي خصایص او ممیزات په کښې ستره برخه لري او داجتماعي سعادت او شقاوت سرېه همدغه ځای کښې دی. دلته تاسې د ځینو بدبختوشاعرانو حا ل اوحیات په نظرکښې مه نیسئ ځکه چې دوی د هغو ادباؤ په نسبت چې له مواقعو نه په خوږو خبرو، ظرافتو نو او لطایفو، ادبي حکایاتو او اشعارو استفادې کوي خورا لږ د ي اوهېڅ په حساب کښې نه راځي.
دلته غرض له ادب او ادباؤ څخه یواځې شعر اوشاعران نه دي بلکه هغه اشخاص دي چې دوخت او حا ل له مقتضا سره سم له خپل ادبي اقتدار، له خپلو اوضاعو او حرکاتو، له خپلو خبرو او اظهاراتو کار اخیستلی شي اوکله کله مناسب بیتونه هم په ځینو مواردو کښې ویلی شي نو ددغه راز تطبیقي ادب خاوندان که څه هم بیسواده وي او څه نه شي لیکلی ادبي رجا ل او د ادب خاوندان بلل کېږي، دغه راز ادبا تاسې د شعراؤ په تذکرو او جرایدو یامجلو کښې مه لټوئ بلکه په مجلسو او محافلو لارو او کوڅو، کوروکلي کښې یې وګورئ چې څومره ډېراو څومره موفق دي.
که چېرې شعر و ادب ډېوه وبولو او شاعرانو ته ددغې ډېوې سوي پتنګان ووایو، ویلی یې شو مګر کوم اشخاص چې ددغې ډېوې په رڼا کښې ناست دي، او ادبي محفل یې جوړکړی کله دشمع په نسبت اوکله دپتنګ په نسبت ښه ښه بیتونه وایي او په مخکښې ورته کتاب وکباب دواړه اینسي وي دا هماغه ادبا دي چې له شعراو ادبه ګټه او استفاده کوي.
هرچاته به پخپل کوروکلي کښې ځیني کسان معلوم وي چې هغوئ په خلقو کښې نفوذ او تاثیر لري او دغه نفوذ د دوی له ادبي اقتداره پیداشوی وي څوک چې له خلقو سره په خوږه ژبه خبرې کوي، پخپل مقصد اومطلب هر څوک ښه پوهولی شي.
د خپلې مدعا لپاره ادبي دلایل چې په عامه طبقه بلکه په خواصو هم ډېر تاثیر لري پیداکولی شي هغه هرګوره په جامعه کښې مقبولیت لري او په ادبي مهارت باندې عزت، ثروت، شخصیت، ښه شهرت، هرڅه ګټلی شي ځکه چې ادب زموږ په ژونداو حیات حاکمیت لري او په دغو خوږو پسې هر څوک هڅه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې موږ خپه یواو خپګان راپېښ شوی وي، یاکوم مصیبت اوبد بختي راغلی وي نو په ادبي ویناؤ خپله تسلي کوو او په شعرونو خپل غم غلطوو ، په دغسی احوالو کښې که په یو داسې صحبت او مجلس کښې ګډون وکړو چې هلته لطایف او ظرافتونه وي یاڅوک دغم او مصیبت، صبرو استقامت په نسبت شعرونه وایي او راز راز حکایتونه کوي ضرور هغه پخوانی حا ل نه پاته کېږي اوپه وضعیت کښې تغیر راځي که چېرې کوم دښادۍ مجلس وي او ددوه تنو دپخلا کولو او نژدې کولو دپاره کوم مجلس منعقد شوی وي هلته هم ادبي منطق اوادبي استدلال دخوشالۍ شعرونه ډېر کارکوي، که ددوه تنو څه جګړه او دعوه وي نوهم په ادبي براهینو او شواهدو ښې ښې فیصلې کېږي. دغه راز حیاتي جریانات چې په نظر کښې ونیسو ویلی شو چې ادب زموږ هغه ملګری دی چې په غم او ښادۍ کښې راسره دی او یوه خوږه یارانه راسره لري. کله چې تیاره او تورتم له هرې خوا زموږ په ژوند احاطه وکړي او دعلم وعقل رڼا مغلوبه شي همدغه ادب دی چې د امید کړکۍ راته خلاصوي او د رڼا زېری راکوي په همدغو مره وینا هم دادب تعریف نه تمامېږي باید ووایو چې ادب په جګړواو دعوو کښې شاهداو حکم هم دی ځکه چې په اکثرو مجالسو کښې چې یو ه خبره دځو تنو په قضاوت فیصله کېږي هلته ادب اوادبي اقتدار ډېر ډېر کومکونه کوي که خبره دوایرو ته ولاړه شي په هغه ځای کښې هم ادب لارلري او هرڅوک یې له تاثیر لاندې راځي. له دغسې محالفو او مجالسو چې تېرشو او خرابات ته ننوزو هلته هم دغه دېوهانو او صوفیانو اشنا (شعروادب) له رندانو سره ډېرې پټې اوښکاره خبرې لري اوپوره محرم معلومېږي مګر عجیبه لاداده چې دغه د بزم او بزمیانو همنشین دخطابو په ممبرونو هم درېږي او په مکتبو او مدرسو کښې داخلاقو درس هم ورکوي . کله چې دوطن اوملیت دناموس ساتلو وخت راشي بیا داسې سندرې وایي چې دتوریالیو او ننګیالو وینې په جوش راځي او ځانونه اورته غورځوي دا ځکه چې شعرو ادب دحیات په هره خواکښې کارلري اوحصر و اختصاص نه قبلوي، هرشاعر چې ګوری په یوه شعر کښې به ځان یوراز ښیي اوپه بل کښې به بل شان معلومېږي. همدغه سبب دی چې ځینې کسان دشاعر معنی په (متلون المزاج) باندې کوي او وایي چې شاعر هغه څوک دی چې دخپلو احساساتو تابع وي او هرڅه یې چې په زړه وګرځي هغه وایي.

رښتیا وایي شاعران خپل احساسات اوعواطف نه شي پټولی او ارومرو یې خلکو ته په شعر کښې ښکاره کوي مګر داتعریف یوازې دشاعردپاره نه دی او هرانسان همدغسې شی دی هرڅوک چې تاسې ګورئ دخپل احساساتو لږ او ډېر تابع دی ا و له خپل زړه څخه ترجماني کوي خو دنورو خلکو خبرې باد وړي او دشاعرپاتې کېږي ځکه دمزاج په تلون یوازې دی یادېږي اوبل چاته څوک ګوته نه نیسي. که چېري همدغه سړی چې شاعر په دغه صفت پېژني خپل ځانته وګوري او هېرزړی نه وي پوه به شي چې انسان په ټولو اوقاتو کښې یو راز نه وي او په ډېرو شیانو کښې یې فکر یو راز او بل راز کېږي ډېرځله په کوم مجلس کښې په کومه موضوع بحث کېږي او راز راز مختلف ومخالف نظریات او دلیلونه راوړل کېږي چې د اکثرو اشخاصو فکرونه هم ورسره اوړي را اوړي او خیالونه بل راز کېږي. ډېر اشخاص شته چې یوه ورځ یوه سړي ته ښه وایي بله ورځ یې بدبولي، یووخت دیوې مفکورې طرفداروي بل وخت دبلې کله چې څوک دده احساسات او جذبات راوېښ کړي بل شان شي چې په طبعي احوالو کښې هغسې نه وي له ځانه سره یو ډول فکر کوي او په جمیعت کښې بل ډول، دیوه کتاب اوبل کتاب په کتلو ډېر فرق په کښې راځي اوواقعات وحوادث بېخي بل شی ورځنې جوړوي نوکه څوک خپل نفسي احوا ل او روحي کیفیات په نظرکښې ونیسي ارومرو به اقرارو کړي چې زه پرون بل څوک وم نن بل څوک یم سبابه بل څوک شم، په محراب وممبر کښې یو راز جلوې کوم اوپه کور وخلوت کښې بل شان کارونه لرم. نو دا خوی یوازې دشاعر نه دی دډېرو دی. هرانسان کله له دنیانه مرورشي اواخرت په خوب ویني کله بیا ددنیا یوه شیبه عیش اوعشرت له جنتونو سره نه برابر وي.

انسان په ډېرو احوالو کښې داحساسي اوادبي اغېزو تابع وي اوکله له تعقل او تفکر څخه کار اخلي ځکه چې ژوندون داکثریت په اعتبار ادبي دی نه عقلاني، ادب او احساس دزماني اومکاني اغیزو او حواد ثو له تاثېر لاندې وي او تعقل هم دغو اغېزو اوتاثېراتو ته غاړه ایښي ده نو هر کله چې ژوند دمختلفو احوالو نوم دی اوشعر دشاعر د ژوندون هنداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده ضرور به کله اخلاقي کېږي او کله به عشقي رنګ پيدا کوي. يووخت به پکښې دننګ وغيرت خبرې وي بل وخت به ننګ وغيرت په ډېرو ولي، نو هېڅ تعجب نشته که خوشحا ل خان يو وخت وايي:

مـــــخ دهغـــــو تورشــــــه چـــــې پـــــې مينـــــې نفســــــاني دى
يــــــوه مينـــــه بــــــاقي ده نــــــورې كــــــل مينـــــې فــــــاني دى
مكـــــړه دنفـــــس نغوتـــــه د هـــــوا پـــــه لـــــورې مـــــه ځـــــه
واړه دنفـــــــس چــــــارې شـــــيطاني ، نــــــه رحمــــــاني دى
كردبـــــــدو مكـــــــړه بـــــــدكاران دبـــــــدو كركـــــا
هرچـــــه نيكوكـــــار دى دنيكـــــى پـــــه د هقـــــاني دى

وخـــــورې خملـــــې پـــــاځې نـــــه دې فكرنـــــه دې ذكـــــر
تـــــه ځـــــه ســـــړى نـــــه پـــــې دا خويونـــــه حيـــــواني دى
مـــــه اوســـــه بـــــې ذكـــــره هميشـــــه اوســـــه پـــــه فكـــــر
ذكـــــر فكـــــــر واړه دزړه كـــــــاردى روحـــــــاني دى
ډيـــــر خلـــــق نـــــاپوه دي چـــــې يـــــې ډارنـــــه شـــــي لـــــه مرګـــــه
خانـــــدي هوســـــېږي پـــــه ځـــــه خـــــوښ پـــــه نـــــاداني دى

همدغه واعظ په بل وخت کښې د نفساني مينو او خواهشاتو له اثرلاندې راځي او په ښکاره ناري وهي چې خوله بې راکړه.
ياوايي:

مســـــت يـــــم مـــــى پرســـــت يـــــم هميشـــــه اياغ پـــــه دســـــت يـــــم

يوســـــاعت چـــــې ځـــــي رابانـــــدې غـــــم دى بـــــې اياغـــــه

تـــــل هـــــوا هـــــوس كـــــړه تـــــر اولـــــه يوپـــــه لـــــس كـــــړه

ســـــتا لـــــه غمـــــه ځـــــه دي كـــــه زه ولاړم لـــــه فراغـــــه

مګرپه دې ويلو بې هم تنده نه ماتېږي اوپه ډېرو صريحو الفاظو د هغه جهان سفر هم قبلوي خودلاس برېدو خبره ده نوهر كله چې انسان همدغسې شى دى چې كله طاعت كوي كله ګناه اوهېڅ انسان داسې نه شي كيداى چې دنفس له خواهشاتو چورلاس واخلي ياشپه او ورځ په لهو و لعب مصروف شي او هېڅكله ورته دمړينې فكر پيدانه شي، شعر هم نه بشپړه اخلاقي كېږي او نه بيخي شهواني كيدى شي نوكه خوک په دې باب كښې شاعر ملامتوي بايد مطلق انسان ملامت كړي چې ولې كله داسې اوكله هغسې وي ياپه بل عبارت هم داكوي هم هغه كه چېرې شاعر هم دنورو غوندې ټک يا هوښيار شي چې دزړه خبرې اوخپل تمايل پټ كړي ژوند بې يو راز او نغمه بې بل رازوي په شعركښې به هرګوره دغه خونداو كيف پاته نه شي ځكه چې شعر خو د همدې لامله په زړونو تاثير كوي چې د زړه خبرې دي او له حيات سره موافقت لري په همدغه وجه شعر او ادب دتاثېر او اغېزې په لحاظ له علم او فلسفې نه ميدان وړى دى او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه کسان چې ادبي اوخطابي اقتدار لري او دخپل ادبي استدلال اوادبي سحر په اثر دخلقو په احساساتو لوبې کوي په هغوکسانو غلبه مومي چې دخلکو عقلي اقناع ته توجه لري او له علمي براهينو کاراخلي دهمدې لامله داجتماعياتو يو لوی عالم، ګوستاولوبون وايي:

که غواړې چې يو جمعيت له خپل تاثيرلاندې راولې نو هرخه چې ورته وايې په تاکيدي ډول يې وايه او په ډېر حرارت يې مکرر کوه! صحيح براهين اومثبت حقايق پرېږده او له علمي او منطقي جد ول څخه کارمه اخله، له هغو حرکاتو اوتمثيلونو ډېر کاراخله چې حواس له تاثيرلاندې راولي. مجازي عبارات، جالب نظر تشبيهات، ساحرانه کلمات لکه حريت، وطن، ورورولی، علم، حقيقت، مساوات ډېر ډېر وايه! پخپلو خبروکښې د خلقو خواهشات له نظر لاندې نيسه نه عقلونه.

دګوستاولوبون له دې څو خبرو به معلومه شوی وي چې دادب تاثيرپه خلقو باندې له علم او تعقل نه زيات دی اوصحيح براهين يامثبت حقايق دومره اثرنه لري لکه چې مجازي عبارات او جالب نظرتشبيهات يې لري.

که موږ پخپله هم په حيات کښې دقت وکړو راته معلومېږي چې ادبي تعبيرات اوادبي براهين په رښتيا ډېرقوي دي او دغه راز ادبي ر جا ل چې لکه ګوستا لوبون د جمعيتو نو دمتاثرکولو په چل پوه شوي دي او د خپلې وينا په ادبي جاذبه يا د خپلو اوضاعو او حرکاتو په مرسته په خلکو تاثير اچولی شي هغه که ليکونکی وي او که نه وي، پخپله شعر وايي او که دنوروله اشعاروکار اخلي په جامعه کې نفوذ پيداکوي اوله علمي او عملي رجالو څخه بر کښېني.

دغه راز اشخاص چې مثالونو ښودلو ته يې ضرورت نشته پرېږدئ او يوازې هغه شاعران په نظرکښې ونيسئ، چې پخپلو اشعارو يې له پادشاهانو او لو يو خلقو څخه ډېر انعامونه اخستي دي او ډېر قدرونه يې ليدلي دي. د دوی شمير هم دومره زيات دی چې لکه خزانۀ عامره يولوی کتاب پرې ډک دی اوڅوتنه يې دلته يادوو:

اميرخسرو: دې شاعر له ډېرو پادشاهانو او لويو خلکو څخه بخششونه ليدلی چې دهٔولو بيان او ردېږي. يوه صله يې چې له سلطان قطب الدين څخه اخستی ده هغه د يوه هاتي (فيل) په تول سره او سپين وو.

فرخي سيستاني: په يوه قصيده له اميرابوا لمظفر ناصرالدين طغاني څخه چې دبلخ حاکم و، دوه څلويښت اسونه په جايزه کښې واخيستل.

فطرتي کشميري: په دوه بيتوله اکبر پادشاه څخه دوولس زره روپۍ انعام واخيست.

سيد ذوالفقار شرواني ته په يوه مدحيه قصيده يوه وزير ۷ خرواره وريښم ورکړه.

دانشي مشهدي ته شهزاد ه داراشکوه په دې يوه بيت:

تاک راسرسبزکن ای ابرنيسان دربهار
قطره تا می ميتواندشد چراګوهر شود

يولک روپۍ وبخښلې.

حياتی کاشی: ده ته جهانګيرپادشاه دتغلق نامې په يوه مبحث باندې دده په تول سره او سپين ورکړه.

ارزقی وايي: چې طغانشاه سلجوقي کومه ورځ د تختۀ نرد لوبه کوله مکرلوبه يې ښه نه وه او ده ته دومره قهر ورغلی و چې هرساعت به يې تورې ته لاس کاوه او دمجلس خلق ډېرپه ويره کښې وو په دې وخت کښې ارزقي يوه رباعي وويله چې دده له لوبې يې دحسن تعليل په ډول ښه تعبيروکړ او دی پرې دومره خوشحاله شو چې پنځه سوه طلا يې وروبخښلې اولوبه کوونکي هم له خطره خلاص شول، رباعی داده:

ګرشـــاه ســـه شـــش خواســـت ســـه يـــک نقشـــی فتـــاد

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـــــــوطن نبـــــــری کــــــه کعبتـــــــین داد نـــــــداد

شـــــش چـــــون نگریســـــت حشـــــمت حضـــــرت شـــــاه

از حشـــــــمت شـــــــــاه روی برخـــــــــاک نهـــــــاد

په دې رباعی کښې نه کومه فلسفه شته نه څه علم، فقط همدومره خبره ده چې طغانشاه کعبتین غورځوي چې شپږ خاله راووزي مګرتقدیر داسې پېښوي چې دشپږو خالو مخ د ځمکې لورته کېږي او درې خاله راوزي، څه چې پادشاه غواړي هغسې نه کېږي ځکه ده ته قهر ورځي او وضعیت یې بل راز کېږي ارزقي په دغه وخت کښې وایي هغه شپږ خاله چې شاه یې غواړی دشاه له هیبته مخ په خاورو ږدي او دده د حشمت احترام کوي، پادشاه لکه چې په هېڅ خپه شوی و، دغسې په هېڅ او خوشې خبره خوشحالېږي او هغه لاس چې توري ته یې وور بخشش ته یې اوږدوي.
دې خبرې ته څه ډېر تعجب مه کوئ انسان په همدغسې خبرو یو راز او بل راز کېږي اوادب دغسې ډېرې اغېزې لري.
سلطان محمود هم کوم وخت په بل حا ل کښې و، او دایاز دڅېو لنډولو حکم یې صادرکړ، چې دهغه څڼې لنډې شوې پخپل حکم ورته پښیما نتیا پیداشوه چې دا مې څه وکړه؟ او څه رانه وشوه؟ سلطان که څه هم ډېر ډېر کارونه کولی شو مګر هغه څڼې یې په هغه ساعت نه شوې اوږدولی او حسن و جما ل یې بېرته ژرنه شو راګرځولی، داپښیماني ورو ورو زیاتېده او دی یې دې حدته ورساوه چې په مجلس کښې هېڅا خبرې نه شوې کولی. پوهان او هوښیاران حیران وو چې څه وکړي، عقل او منطق په دې وخت کښې څه کارنه شوکولی او داغم یې له شعره په بل شی نه سرېده. دېتولو سترګې عنصري ته اوښتې اوهغه څه چې په سلطانانو هم اثر او غلبه لري دعنصري په برخه وه، نو هغه راغی او داړباعي یې وویله:

گرعیـــــب ســـــر زلـــــف بـــــت از کاســـــتن اســـــت

چـــــه جـــــای بغـــــم نشســـــتن وخاســـــتن اســـــت

وقـــــت طـــــرب ونشـــــاط ومـــــی خواســـــتن اســـــت

کاراســـــتن ســـــــرو زپیـــــــر اســـــتن اســـــت

ددې ریاعی په ویلو غم ورک شو او خوشحالی راغله سلطان دعنصري خوله درې ځله له جواهرو ډکه کړه. که څوک دې رباعي ته دکوم حقیقت یاد تعقل په سترګه ګوري هېڅ به په نظر ورشي او وایي به چې په دې کښې نوڅه دي؟ مګر دا هم دشعر لوی قوت دی چې هېڅ په کښې نه وي هم یولوی سلطان له خپل اثر لاندې راولي او په ډېر وجواهرو ځان خرخوي.
دیوه بل پادشاه نقل کوي چې خپلې عملې ته یې وویل:
سبابه فلانکي ځای ته دښکارلپاره ځو مګر هرڅوک که دمخه تللی و سرېې دو هلو دی، سبا چې پادشاه له خپلې عملې سره روان شوګوري چې یوسړی دمخه روان دی او ښکارته ځي پادشاه په ډېر قهر وویل ته نه یې خبر چې ماپرون څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويلي وو اوستا سزا څه ده؟ سړی شاعرو اوپوه شو چې بې له شعره بل هېڅوک دپادشاهانو د قهر وعتاب ځواب نه شي ویلی نوبې دابیت ووایه:

مــــــن آن ســــــتارهٔ صـــــبحم کـــــه از طریـــــق ادب

همیشـــــه پیشـــــرو آفتـــــاب مـــــی باشـــم

دابیت نه ؤیخې اوبه وې چې د قهر و غضب په اور توبې شوې اوعتاب په لطف ومرحمت بدل شو.
دغه راز ادبي اغېزې اوس هم شته مګر په بل رنګ، اوس هم که څوک چا ته په دغسې خبرو سمدلاسه جواهراو طلا نه ورکوي نو په زړه کښې خو ځای ورکوي او څوورځې پس بې په غیر مستقیم ډو ل تاثیرات څرګندېږي. اوس هم موږ ملتفت نه یو کنه هر څوک تریوه حده د خوږو خبرو او ادبي تعبیراتو له اثرلاندې راځي او ددغسې کسانو قدر کوي.
یوه ورځ چا حکایت کاوه چې زه وروسته له څه مودې مسافرت نه خپل کوروکلي ته راغلم او تقدیراً په دواړو سترګو غومبسو وچیچلم نو څوک به چې لیدو ته راتله ورته به ویل کیده چې صحت بې ښه نه دی او دراتلو یاکښینا ستلو توان بې نشته، بله ورځ یو آشنا راغی چې دخواږه صحبت خاوند و او دهغه دخوږو خبرو خاطرات مانه وو هېر کړي.
نوهر څه مې چې وکړه دهغه له صحبته مې زړه صبر نه شو کړای او په پټو سترګو بې مجلس ته ورغلم. هغه چې زه په دې حا ل ولیدم راته بې وویل: ډېره موده نه وې راغلی ددې ځای غومبسې هم درپسې خپه شوې وې او په سترګو بې ښکل کړې! که سړی فکر وکړي دا خبره کوم حقیقت نه لري اونه دغومبسو له زړونه څوک خبر دی چې موږ ولې چیچي، اود څه دپاره داکارکوي؟ مګر ادبي تعبیرات که څه هم واقعیت په کښې نه وي خو اثرپه کښې وي او ویلی شو چې ددغه سړي لیده به هم په دغسې حا ل کښې د همدغه راز خبرو په اثرکښې وو او په حقیقت کښې همدغه خبره دلیدو واسطه شوه.
دې راز خبروته بایدسړی په بې اعتنایۍ ونه ګوري ځکه چې موږ هریوپه مجلسونو کښې په همدغسې خبروهم خوشحالېږو او هم قانع کېږو چې که څوک ورته دعلم او علمي استدلال په عینکو ګوري دقناعت وړبه نه وي مګر څوک په کښې له قضاوت او حکمت نه کارنه اخلي اوپه پټو سترګو بې مني.
مشهوره ده چې کو م وخت شیخ بوعلي سینا دبوسعید ابوالخیر په مجلس کښې ناست و او څوک راغی چې سرمې خوږېږي، هغه بې په دمولو شروع وکړه بوعلي سیناپه خنداشو، بوسعید ابوالخیر ترې پوښتنه وکړه چې ولې خاندې؟ ده وویل چې دسردرد ښایي چې دصفر اپه اثروي نودم بې څه چاره کولی شي؟ سعیدابولخیر ورته یوه سخته خبره له خولې وایسته چې شیخ ډېرخپه اومتاثر شواو بیابې ورته وویل په تاغوندې یو لوی حکیم باندې یوه ادنی کلمه دومره تاثیر کوي نو په دې سړي به ولې اسما الله اثرنه کوي شیخ چوپ شه او ددې خبرې په جواب کښې بې هېڅ ونه شوویلی سړی چې دبوسعید ابوالخیر په خبره کښې غورکوي پوهېږي چې ده له ادبي استدلال څخه کار اخستی مګربوعلي غوندې یولوی سړی پرې قانع شوی او دسعید ابوالخیر په نسبت بې ویلی دی: هغه څه چې زه پرې پوهېږم دی بې ویني.
په دې کښې څه شک نشته چې دمونه ډېر تاثیرلري او ډېر خلق پرې سمدلاسه جوړېږي مګردغه دلیل دعلم ومنطق په لحاظ دبحث ډېر مجا ل لري خوادبي دلایل بې بحثه منل کېږي او هغه جدل چې په علمي براهینو کښې کېږي دلته نه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خطابي مقام دا امتياز پيداکړی چې څوک به بې دخبرو ترديد نه کوي او هر څه به بې اوري په شعر او ادب کښې ډېرې خبرې شته چې څوک بې دعلم ومنطق له مخې اثبات نه شي کولی مګر ددې لامله چې منکر اومعترض نه لري نو سړی ورته مسلمات ويلی شي.

درحمان بابا دابيت:

بـــادچې ســـتا پـــه زلفـــو بانـــدی نيـــت دپريشـــانی کـــړ

ځکـــه بـــې ګردونـــه دجهـــان واړه پـــه ســـردي

دواقعيت او حقيقت په لحاظ هماغسې خبره ده لکه دغومبسو چيچلو په نسبت چې د مخه تېره شوه ځکه چې دلته هم د باد په سر د جهان ګردونه کيدل ددې دپاره چې زلفې پريشانوي دشاعر يو تصوردی چې دی به بې هم په زړه کښې نه مني مګر درحمان بابا ديوان به په زرهاو تنو لوستی وي او هېڅ فکربه ورته ددې خبرې په ترديد کښې نه وي پيداشوی ځکه چې ادبي لذت بې سړی دغسې سوداګانوته نه پرېږدي. په يوه بيت کښې خوشحا ل خان خټک هم خپلې معشوقې ته وايي:

پـــــه مـــــلال کاتـــــه عاشـــــقان وژنـــــې

ســـــتا پـــــه ســـــترګو کښـــــې چـــــړې دي دقصـــــاب

مګر هېڅوک نه وايي چې په سترګوکښې خو چړې نه ځايېږي او که په سترګو کښې چړې وي نو چې عاشقان وژني خوسترګې به هم ړندې کړي، دابيت سره له دغه اعتراضه چې هېڅوک بې نه شي کولی او نه بې کوي په اوريدونکو تاثير کوي او دانتخاب وړ ورته ښکاري. ددې سبب همدادی چې شعرو ادب بيل ځای لري او څوک ورته په هغه سترګه نه ګوري چې نورو خبروته ګوري.
په شعرکښې لکه چې خوشحا ل ويلي:

کـــــه پـــــه نظـــــم کښـــــې کارګـــــه اوتپـــــوس راوړې

هـــــم دزرونـــــو پـــــه ښـــــکارګرځي لکـــــه بـــــاز

تپوسان او کارغان دبازانو کارکوي بلکه باز زرونه نه شي وړلی او دوی زرونه وړي.
په کومو خبرو کښې چې دادب مالګه ګډه شي هغه په هر چاائر کوي او هرڅوک بې خوښوي. وايي چې د(هارون الرشيد) دوه زامن وو، چې يوپرې ډېرګران و اوبل لږ، چارو ځنې دسبب اوعلت پوښتنه وکړه، پادشاه دهغه مخکښې خپل ناګران زوی راوغوښت، هلته څودانې مسواکونه هم پراته وو، نو خپل دغه زوی ته بې وويل چې داڅه دي؟
هغه وويل:
((مساويک)) يعنې مسواکونه، دی بې رخصت کړاو خپل ګران زوی بې راوباله له هغه نه بې چې تپوس وکړ هغه دا جمع استعما ل نه کړه ځکه چې دې جملې سره بې التباس درلود چې سړی چاته په عربی ووايي چې ستا مساوي يعنې کاف په کښې خطابي شي او اضافي ترکيب شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو خپل مقصد بې په بل راز اداکړ او وېې ويل چې مفرد يې مسواک دی پادشاه هغه سړی ته وويل چې اوس خوبه ددواړو په فرق پوه شوی يې. له دې واقعې اودې جواب څخه معلومېږي چې دپادشاه يو زوی اديب ؤ، او په ادبي دقايقو له هغه بل نه ښه پوهيده ځکه ورته ګران و.

وګورئ! ادب اوادبي خبرې په زامنوکښې هم فرق راولي او دپلار په نظرکښې هم يو زوی له بل څخه ښه کوي.

له کوم با ادبه سړي نه چا پوښتنه وکړه چې ته لوی يې که فلانکی؟ ده په ځواب کښې وويل چې زما کلونه له هغه نه زيات دي او داسې بې ونه ويل چې زه تر هغه لوی يم ځکه چې ځانته لوی ويل ورته مناسب نه ښکاريده.

داخبره البته څه علمي اوفلسفي قيمت نه لري مګر پخپل ادبي قيمت په کتابونو کښې ژوندی پاته شوه او دزمانې باد يو نه وړله.

په يوه ښه سړي چا څو اعتراضه وکړه او ورته بې وويل چې انګورخو پاک اوحلال دي او دانګورو اوبه هم پاکې دي نوشراب ولې ناپاک اونجس دی؟ بل داچې سړی که څه په سترګو نهويني نو څه پوهېږي چې هغه شته (غرض يې له خدای څخه انکارو) دريم اعتراض بې داو، چې کارونه خو ټول تقدير کوي او هرڅه چې چاته مقرر وي هغه رسېږي نو يوسړی ولې دچاپه وژلو قصاص کېږي او ملامتيږي؟ دښه سړي په مخکښې يوه خښته پرته وه هغه بې را وا خيسته او دی بې پرې وويشت، سړی ولاړه عرض بې وکړ او د هغه وخت حاکم دی راو غوښت چې که تا د ده جواب نه شو ويلی نوپه خښته دې ولې ويشته او ولې دې ژوبلاوه؟

ښه سړی ورته وويل ماخونو ږخه نه دې کړې او دده ددرې واړو سوالونو ځواب مې ورکړی دی.

دی وايي انګور او دانګورو اوبه پاکې دي نوشراب ولې مرداردي، ما دی يوه کړه چې دغه خښته خو له خاورو او اوبو جوړه شوه که دی څوک په خاوراو ياپه اوبو ووهي نه ژوبلېږي، که خاورې اواوبه يوځای کړې اوخته شي نوپه ختې هم څوک نه دې ژوبل شوي مګر چې لمرته بې کېږدي او وچه شي نو بياسړی ژوبلوي. بل دی وايي چې کارونه خو ټو ل تقدير کوي نو يوسړی ولې په بل ملامتيږي؟ دده ژوبليده خو هم دتقدير کار و دی ولې زما دلاسه عرض او شکايت کوي. دا چې وايي څه چې سړی په سترګو نه ويني هغه نشته نو دغه دردچې دی ورځنې فرياد کوي دا خوهم څوک په سترګونه ويني.

په دې خبرو حاکم هم قانع شو او عارض هم نور څه ونه شوه ويلی، مګرچې سړی ګوري دا ځوابونه ادبي دي او دغه ښه سړی که دعلم و فلسفې په اساس ورسره بحث کړی وای ښايي چې هغه بې دومره ژرنه وای قانع کړی اونه بې ځان دغسې په اسانه خلاص کړی وای.

يوه بل چاقصه کوله چې زه يوه ورځ ديوه حاکم په حضور کښې ناست وم چې يوسړی راغی او د چاله لاسه بې په سرخاورې باد کړې، حاکم ته دده عرض بې اساسه معلوم شو چې دی دروغ وايي او په نا حقه عرضونه کوي نو حکم يې وکړ چې وهئ يې! سړي چې په مخ څپېړې وخوړې بيا راوړاندې شواوويې ويل: حاکم صاحب!

تــــــــاچې پـــــــــه مـــــــــخ څپيـــــــــــړه راکـــــــــړه

لــــــــه اوښـــــــــکو ډکـــــــــې ســــــــــترګې چاتـــــــه واړومــــــــه

ددې لنډۍ په اوريدو د حاکم وضعيت اوفکر بدل شو او امرېې وکړ چې دده په عرض کښې دې غوراو تحقيق وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادب تاثير په اسلامي فقه او ديني احكامو كښي

ادب او ادبي فنون خو د هرعلم اوهرې پوهې لپاره يوه ښه وسيله ده او بشر په علم ومعرفت كښې اصلي او اساسي برخه لري مګر په ديني احكامو او مسايلو كښې يې دومره تاثير وينو چې ټوله فقه راته يو ادبي استنباط معلوميږي.
كه چېرې داسلام علماؤ ادبي قوانين نه واى كشف كړى او په ادبي اجتهاداتو نه واى موفق شوي هېڅكله به څوك دقران كريم په اسرارو او معانيو نه وو پوه شوي او دغه موجوده تفاسيربه ميدان ته نه وو راوتلي. د قرآن اعجاز او فصاحت و بلاغت به چا ته نه و معلوم، اسلامي فقه به نه وه تدوين شوې، فرايض او واجبات به له مستحباتو او مباحاتو چانه و بيل كړى، هغه اوامر چې يوازې اباحت ترې معلوميږي او هغه امرونه چې دوجوب لپاره دي دواړه به يوراز ګڼل كيده او د ډېرو حقايقو په مخ به پرده پرته وه.
همدغه ادبي اصول او قوانين دي چې خلک يې د خداى دكتاب په فصاحت وبلاغت وپوهول او دخداى احكام يې وروښودل، د اصول الفقه، اصول البيان، اصول البلاغت، فقه اللغه اوصرفي و نحوي مسايلو په مرسته يې معنا ته لاره پيداكړه او د فكر و اجتهاد خاوندان پيداشول.
هركله چې زموږ ديني كتاب (قرآن كريم) دفصاحت او بلاعت له حيثه داعجاز حدته رسيدلى او زموږ ښكلى رسول(ص) هم افصح العرب بلل كېږي نو ددغسې كتاب او دغه راز پيغمبرپه وينا پوره پوهېدل ډېره ادبي پوهه غواړي او هر څومره چې څوک د ادب په دقايقو زيات پوه شي هغومره دقرآن په ارشاداتو اوعباراتو، دلالتونو او اقتضاآتو ښه پوهيږي. اوپه نبوي احاديثو كښې بصيرت پيداكوي، كه موږ اصول الفقه په غور وګورو بې له ادبي مسايلو چې په نصوصو پورې تعلق او اختصاص لري بل شى نه دى، كه چيرې ددين امامان له عربي لغت او ادب سره پوره نه واى اشنا دغه صحيح اجتهادونه به نه وشوي؟
په اصول الفقه كښې دشرعي احكامو پېژندل په څلورو تقسيمو پورې اړه لري:
اول تقسيم: دلفظ په اعتبار دى دصيغې او لغت له حيثه چې اقسام يې دادي: خاص، عام، مشترک، ماؑول، داتقسيم دكلمې په اصل وضع پورې تعلق لري.
دوهم تقسيم: دمعنا دظهور اوخفا په اعتبار دى چې هر يو (ظهور- خفا) څلور څلور قسمونه لري.
دظهور اقسام : ظا هر، نص، مفسر، محكم .
دخفا اقسام: خفى، مشكل، مجمل، متشابه.
دريم تقسيم: دلفظ داستعما ل په اعتبار دى اواقسام يې دادي:
حقيقت، مجاز، صريح، كنايه.
څلورم تقسيم: دمراد او مقصد پېژندلو په اعتبار دى چې قسمونه يې دادي:
عبارت دنص، اشارت دنص، دلالت دنص، اقتضاٴ دنص (١).
لومړى اودريم تقسيم په كلمه پورې تعلق لري او دوهم وڅلورم په كلام پورې. وروسته تردغو تقسيماتو اوس دمثا ل په ډول د ځينو اقسامو تاثير اواغيزه په فقه او احكامو كښې داختصار په ډو ل ښيو:

---

(١) هركله چې ددغوټولو اقسامو تفصيل زښت ډېر اوږدېږي اوپه دغسې ضمني بحث كې نشي راتلاى نوله بسط و تفصيل څخه يې صرفنظر وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقيقت اومجاز

حقيقت په درې ډوله دی: متعذر حقيقت، مهجور حقيقت، متعارف حقيقت، که چيرې ديوه لفظ حقيقي معنی متعذر ه يا مهجوره وي دټولو په اتفاق مجاز مراد يږي نه حقيقت.

نوکه يوسړی قسم وخوري چې زه به دفلانکي کره قدم کښېږدم او بيا د هغه کاله ته په آس سپورننوزي قسم پرې اوړي، که څه هم حقيقتاً يې قدم نه دی ايښی که چيرې له دروازې نه قدم دننه کړي او بې له دېنه چې ننوزې هغه کره قدم کښېږدي قسم پرې نه اوړي که څه هم حقيقتاً يې قدم ورکره ايښی دی، ځکه چې دلته له قدم اېښودلونه مجازي معنی مراديږي چې ننوتل دی نه قدم اېښودل نو حقيقت دلته عرفاًمهجوردی.

همدغه شان په دې حديث کښې: ((لاتبيعو الدرهم بالدرهمين ولاالصاع بالصاعين)) چې يوه روپۍ په دوو روپو او يوه پيمانه په دوو پيمانو خرڅول منع شويدي. دپيمانې حقيقي معنی متروکه ده او غرض ورځنې ديوې پيمانې او دوه پيمانو غله ده، نوکه څوک دلږکی ياد کوم بل شي يوه کونډۍ اوکاسه په دوو باندې خرڅوی سود او ربا ورته نه ويل کېږي ځکه چې له يوه لفظه څخه په يوه حا ل کښې حقيقي او مجازي دواړه معناوي نه مراديږي.

که يولفظ مستعمل حقيقت لري اوپه مقابل کښې يې متعارف مجازنه وي موجود دټولو په اتفاق حقيقت مراد دی نه مجاز، اوکه متعارف مجازهم وي نو امام ابو حنيفه (رح) وايي چې حقيقت اولی دی او دامام محمد اوابو يوسف په نزد دمجاز په عموم باندې عمل کېږي.

ددوی اختلاف هلته معلومېږي چې يوسړی قسم ياد کړي چې زه دغه غنم نه خورم اوبيايې نيني ياډوډۍ وخوری نو دامام ابو حفيفه په نزد دنينو په خوراک حانث کېږي او د ډوډۍ په خوړلو نه حانث کېږي ځکه چې نيني مستعمل حقيقت دی او ډوډۍ متعارف مجاز دی نودی حقيقت ته په مجاز باندې ترجيح ورکوي مګر د هغو دوو نورو امامانو په نزد د دواړو په خوراک دمجاز دعموم په ډو ل حانث کېږي.

صريح او کنايه

صريح هغه لفظ دی چې معنی يې څرګنده او ښکاره وي او کنايه هغه کلمه ده چې معنايې څه قدرته پټه وي، د فقه په احکامو کښې دادوه لفظونه ډېرفرق لري، که صريح الفاظ د ځاله خولې ووزي لکه طلاق او عتاق که دټوکه په قسم وي او که په زړه کښې يې کوم بل مطلب نيولی وي هم خپل کار کوي او طلاق يا عتاق واقع کېږي اونيت ته هېڅ ضرورت نشته، مګر په کناياتو کښې نيت يا د حا ل دلالت ضرورد ی، که يوسړی په غلا (سرقه) يا زنا اقرارو کړي نو د دې لامله چې دا الفاظ صريح دي په حدکېږي يعنې دغلا په اقرار يې که له لسو روپو کمه نه وي لاس غوڅېږي اوپه دې بل اقرار په درو کېږي ياسنګسار يږي مګر که دزنا د کلمې په عوض جماع ووايي يا دغلا اوسرقې په ځای (مثلا) و وايي چې ما د ده ما ل اخيستی دی نو حد نه لازمېږي او لاس نه غسېږي ځکه چې جماع د هسې يو ځای کېدو معنی هم لری او اخستل هم ډېر ډولونه لري او احتما ل لري چې په بيع به يې ورنه اخستی وي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهر، نص، مفسر، محکم

هغه کلام چې مرادېې ښکاره وي اوتامل اوپوښتنې ته په کښې حاجت نه وي او له صيغې څخه مطلب اومراد معلومېږي ظاهر ورته ويل کېږي اونص هغه وي چې له ظاهر نه په کښې وضاحت زيات وي.

که څوک ووايي: ماته چې دکلي خلك راغله نواحمد مې وليد. دلته دکلي د خلکوراتګ يوه ظاهره خبره ده چې څه خفا نه لري، مګر داحمد ليدل نص بلل کېږي ځکه چې دلته علاوه دمعنى په ښکاره والى دکلام سوق هم د احمد دليدلو خواته دى او خبره اصلاً دهمدغه مطلب دپاره روانه شوېده. مفسر هغه کلام دى چې له نص نه هم پکښې زيات وضاحت وي او دتاويل وتخصيص احتمال پکښې هېڅ نه وي موجود،لکه دا آيت ((فسجد الملٰكة كلهم اجمعون)) په دې ايت کښې دملايکو سجده کول ظاهر بلل کېږي مګر د آدم عليه السلام تعظيم بيانول پکښې اصلي مقصد دى.

هرکله چې ((فسجد الملٰكة)) وويل شو ه دااحتما ل پيداشو چې ټولو ملايکو به سجده کړى وي اوکه ځينو؟ ځکه چې دجمع اطلاق په درې تنو او دوو باندې لا هم کله کله کېږي بل دا احتما ل هم و چې هرې ملکې به يوازې يوازې ورته سجده کړى وي که ټولو به يوځاى سرېه ځمکه ايښي وي؟ چې کلهم اجمعون وويل شوه دغه احتمالات رفع شوه او کلام مفسر شو. (١)

که چېرې ددغو درې قسمو (ظاهر، نص، مفسر) يو له بله تعارض پيښ شي نو مفسر په نص او نص په ظاهر قوي دى لکه په دې دوو آياتو کښې:

(واحل لكم ماوراﺀذالكم ان تبتغو اباموالكم) (فانكحواماطاب لكم من النسامثنى وثلث ورباع) چې په لومړى ايت کښې يې له محرماتو چې په ايت کښې دمخه ذکر شوى دى دنورو ښځو رواوالى هرڅوچې وي بې د عدد له تعينه ترې معلومېږي، او دوهم ايت له څلورو نه زياتې نه رواکوي، نو دلته ددواړو آياتو مقابله راغله مګر ددې لامله چې دوهم نص اولومړى ظاهردى داحکم په هغه زور ورشو او له څلورو نه تجاوزنه دى روا.

د استثنا بحث

د دين دمجتهد ينو اکثر مذهبي اختلافات په ادبي اختلاف مبنى وي چې يوله دغسې اختلافونو څخه داستثنا بحث دى، په دې بحث کښې داامام اعظم (ابو حنيفه) او امام شافعي رحمة الله عليهما ترمنځ اختلاف دى.

امام اعظم صاحب وايي که يوسړى اقرارو کړي چې په ماباندې دفلانکي سل روپۍ دي مګر لس کمې نو داکلام په حقيقت کښې داسې دى لکه چې ده ويلي دي دفلانکي پرماباندې نوي روپۍ دي يعنى لکه چې په لسو باندې بېخي له اصله اقرار نه وي شوى اماشافعي صاحب وايي چې نه، ده يوځل په سلو اقرار کړى وروسته يې لس د جګړې اومعارضې په ډو ل ترينه کمې کړى.

---

(١) هرکله چې په حکم کې له مفسر نه زيات وضاحت نه وي او يوازې دهمدې له امله ورته محکم وايي چې دمنسو خيدلو احتمال پکې نشته اوحکم يې تېنګ دى او وروسته درسول(ص) له وفاته ټول مفسر ايتو نه محکم بلل کيږي ځکه چې دمنسو خيدواحتما ل رفع شو نو دمحکم له تفصيل څخه صرفنظر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا اختلاف ښايي چې ځينو کسانوته لکه يوه لفظي نزاع داسې ښکاره شي مګر په شرعي احکامو او د قرآن کريم په تفسير کښې د خل اوتاثير لري.

شافعي (رح) وايي که موږ استثنا داسې وګڼو لکه چې په مستثنی ښځی اقرارنه وي شوی نو دتوحيد دکلمې (لااله الا الله) معنی به داسې شي چې نور خدايان نشته يعني دنورو خدايانو نفی به ېې معنی شي او اثبات به پکښې رانه شي مګرکه مستثنی دمعارضې په ډول له مستثنی منه څخه جلاکړو معنی به ېې داسې شي: نورخدايان نشته مګر يوخدای شته، نو هم به نفی شي او هم به اثبات شي. امام اعظم صاحب په ځواب کښې وايي چې په کلمه توحيد کښے مقصد دنورو خدايانو نفی ده ځکه چې دخدای په وجود خومشرکان هم قايل دي مګر شريکان ورسره پيداکوي او که موږ په استثنا کښې په معارضه قايل شو چې لومړی په ټولو حکم وکړو بيا مستثنی ورځنې وباسو نوپه دی آيت کښې ((فلبث فيهم الف سنة الاخمسين عاماً)) چې خدای پاک فرمايي: نوح عليه السلام پخپل قوم کښې پنځو س کم زر کاله تېرکړه که اول په زرو کالو حکم وکړو او بيا پنځوس ترينه وباسو دخدای په کلام کښې به کذب راشي نعوذبا لله منها.

همدغه داستثنا په مساله کښې يوبل ځای هم دا دواړه امامان اختلاف لري که يو سړی ووايي چې په مابانديې زر روپۍ داحمد دي زر د محمود دي زر د زيد دي مګر سل کمې. امام شافعي صاحب وايې چې د هريو ه څخه سل روپۍ کمېږي او ټولو ته په نهو نهو سوو روپو اقرار دی يعني لکه شرط چې له هريوه معطوف سره تعلق پيداکوي دغسې استثنا هم ده. مګر امام اعظم صاحب وايي چې سل روپۍ يوازې له وروستۍ سړي څخه کمېږي او شرط او استثنا يو له بله فرق لري، ځکه چې که دشرط په ډول سړی ووايي زه به يوه مياشت روژې ونيسم يوځل به پسه خيرات کړم يو ځل به قرآن ختم کړم که فلانکی راغی نو شرط له دريو واړو جملو سره تعلق پيداکوي مګر استثنا هغسې نه ده او بيل حکم لري دابحث ددوئ ترمينځ دعربي ادب په لحاظ ډېر دقيق نکات لري چې نوربحث پکښې دطوالت موجب ګرځي.

لغوي تدقيق

لغوي تدقيق هم په ديني احکامو کښې ډېر تاثير کړی دی چې د نمونې په ډو ل ېې داځو مثالونه ښيو:

په دې آيت کښې ((ولاتقل لهمااف)) چې خدای پاک د مور و پلار په حق کښې (اف) ويل منع کړه دلغوي تدقيق خاوندان په دې پوه شو ل چې له دې کلمې څخه غرض اذی او ضرردی، ځکه چې دامعنی په دې لغت کښې پرته ده او اهل لغت پرې پو هېږي نو ددغه لغت په تقاضا په همدغه ايت دمور و پلار وهل اوړټل هم منع شو ل. ځکه چې په دې کښې اذی اوضررلا زيات دی. مګر که په کوم قوم کښې داف کلمه دخوشحالتيا لپاره استعمالېږي او څه ضررپه کښې نه وي نو بيا اف ويل څه ګناه نه لري.

په عربي کښې د لحم کلمه چې په پښتو ېې غوښه بولي له التحام څخه مشتقه ده ځوک چې په دغه ژبه کښې دلغوي ذوق خاوندی هغه پوهېږي چې په دی کلمه کښې دشدت او قوت معنی پرته ده چې هغه معنی دکب (ماهي) په غوښه کښې نشته نوکه ځوک قسم وخوري چې زه لحم (١) نه خورم اوبيا کب وخوري قسم پرېې نه اوړي ځکه چې دي ته دلغوي تدقيق په لحاظ لحم نه ويل کېږي (٢).

---

(١) هرکله چې په پښتوکی داتدقيق ماته نه دي معلوم چې کب ته غوښه وايي که نه ، نوپه مثال کې مې عينا دلحم کلمه استعمال کړه او غوښه مې ونه بله، په دغس موارد دوکی پښتو مثالونه ځکه نشو راوړلی چې دا احتهادی مسايل دی او اجتهاداوس په دينی مسايلو کې منع دی.

(٢)سره له دی چې په قرآن کرم کې کب ته لحماطريا ويل شوې دې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدغه شان که کوم عرب وو ایي چې زه فاکهه نه خورم او بیا انګور خوري، ده فاکهه چې موړ ورته میوه وایو نه ده خوړلې ځکه چې په عربي کښې فاکهه دخوراک هغوشیانوته وایي چې تلذذ په کښې وي او غذانه وي نو ددې لامله چې په انګور کښې غذائیت شته له فاکهې څخه د لغوي تحقیق په لحاظ وزي.
فقهي مسالې له ادبي مسایلو بیان او معاني یانورو ادبي علومو اوفنونو سره داسې تاوې راتاوې دي چې څوک پې یو له بله نه شي بیلولی او د همدغسې قوي ارتباط په اثرکښې ویلی شو چې داسلامی فقهې زیاته برخه له هغو ادبي تدقیقاتو راوتلې ده چې د دین امامانو او عالمانو په عربي لغت او ادب کښې کړې دي.
که څوک غواړي چې د خدای په کلام پوه شي، په فقه کښې بصیرت پیداکړي او دا حکامو فلسفه ورمعلومه شي باید ادیب شي اوپه ادبي دقایقو وپو هیږي. په کلماتو کښې عام وخاص، مشترک و موؤل، حقیقت ومجاز، صریح وکنایه وپیژني، دکلام سیاق وسباق، دظهور اوخفا مراتب ورمعلوم شي. د نص په عبارت او اشارت دلالت و اقتضا پوه شي او په استعاراتو کښې بینایي پیداکړي همدغه سب دی چې له دیني پوهې سره ادبي پوهه هم تړلې ده او یو بینا فقیه هیڅکله له ادب او ادبي علومو نه شي مستغني کیدای، که دغه احتیاج او دغه تلازم په تفصیل سره وښودل شي یو کتاب پرې ډکیږي او په دغسې فصل یا باب کښې نه ځائیږي ځکه په همدغومره لږ بحث اکتفا کوم.

دابن زبعری داعتراض ځواب:

ددې آیت په استناد ((انکم وماتعبدون حصب جهنم)) ابن زبعری داعتراض په ډول درسول الله صلي الله علیه وسلم په حضور کښې وویل:
چې عیسی (ع) او عزیر(ع) ته خو هم عبادت شوی دی نو دوئ به هم په اورسوځي؟ رسول الله (ص) ورته په جواب کښې وویل: ((ماا جهلک بلغة قومک))یعني ولې د خپل قوم په ژبه نه پوهیږې او د دې امتیازنه شې کولی چې (ما) په(ماتعبدون) کښې دغیر ذوی العقولو لپاره استعمالیږي او دذوی العقو لو لپاره په ژبه کښې (من) استعمالیږي نو دلته غرض بوتان او اصنام دي.
وګورئ په دې ځای کښې زموږ پیغمبرددې اعتراض ځواب د ادب په اصولو او د لغت دتدقیق په اساس څنګه ښه ورکړی دی اوپه دغسې ادبي دقایقو پوهیدل دقرآن په لحاظ څومره ضروردي. دغه راز ادبي پوهه سړی له ډیرو بیځایه لغزشونو او نا پوهی څخه ژغوري.
په دې ډول ډیر ادبي مسائل شته چې د دیني او شرعي احکامو په معرفت کښې ډیره اغیزه لري اومعلومیږي چې د ډیرو دیني مسایلو نیلې اوربښې ورپورې تړلي دي.

دادب بنه او ګانه

په یوه ادبي کلام اوشعرکښې دوه ډوله ښکلیتوب وینو چې یو دادب په معنوي او حقیقي پیکر اوصورت کښې ځا ی لري بل یې په لباس او زیور کښې، دادوه جماله باید یو له بله وپیژندل شي او هریو د خپل قیمت په لحاظ اهمیت ولري، ځینې اشخاص ښایي چې یوازې په رنګینو الفاظو او دکلام په اقسامو باندې لوبې کول ادب وبولي مګر دادب بنا د معنوي اساس په لحاظ په نورو شیانو ولاړه ده چې عواطف او احساسات، خیا ل اوتمثیل یې بولي. پخوانیو ادباؤ اود ادب مبصر ینو او منقدینو د ادب لپاره څه احکام او اصو ل مقرر کړي دي چې باید کلمات او دکماتو ترکیب له هغو مقرراتو سره سم وي او کلام هم د دوئ دموضوعه اصولو په قرار د بیان وبدیع په زیور او ګانه ښایسته شي.
په دې کښې هیڅ شک نشته چې دا شیان دکلام په محاسنو کښې تاثیر لري او څوک چې په ادب باندې بحث کوي او ادبي خصایص بیانوي ضرور به په دغو ادبي اصولو او احکامو هم بحث کوي مګر حقیقي ادب داوسنۍ پوهانو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظرکښې بل شی دی او څه چې پخوانو ورته په ډېر ه اعتنا او مقصودي نظرکتل دوئ ورته د اداتو او ادو اتو په نظرګوري.
اوس خلک دادب ذاتیاتو او ذاتي خصایصو ته ډېر ا همیت ورکوي او پخوا دادب حلیه اوګاڼه ډېره له نظرلاندې وه، که څوک داوسنی اوپخوانی ادب فرق داسلوب په ضعف او متانت باندې کوي دا فرق صحیح نه دی ځکه چې په دواړو کښې ضعف او متانت پیداکولی شو. ددې دوو ډولو ادب صحیح فرق دادی چې هغه څه چې په پخوانی ادب کښې غایه وه اوس واسطه ګڼل کېږي. یعنې هغه لفظي او معنوي صنایع چې په قدیم ادب کښې دغایې په حیث لیدل کیده اوس د واسطې حیثیت لري او په ادب کښې نسبت پخواته دکایناتو او حیات خفایا او دقایق په وسیع اواصلي نظرکتل کېږي.
څه ادبي فنون او ادبي مسایل چې په بیان وبدیع اومعاني کښې ورڅخه بحث کېږي هغه ټو ل دفصاحت اوبلا غت له عنوان لاندې راځي او همدغه دوه شیه اصلي او اساسي بلل کېږي.

فصاحت

د ظهور او څرګندوالی په معنی دی او هره کلمه یاکلام چې مطلب او معنا یې ښکاره وي فصیحه کلمه او فصیح کلام ورته ویلی شو. د دغسې کلام ویونکي ته هم فصیح ویل کېږي یعنې فصاحت یوصفت دی چې کلمه، کلام، متکلم درې واړه پرې ستایلی شو. دکلمې فصاحت دادی چې غیر مانو سه او له لغوي قیاسه مخالفه نه وي او حروف یې هم تنافر و نه لري. نوکومه کلمه چې په ژبه کښې مانوسه نه وي او استعما ل یې نادروي لکه: بژه کیدل غیر فصیحه کلمه ورته ویلی شو. همدغه شان (واخانئ) (وکانئ) د (واخلئ) او (وکړئ) په ځای ددې لامله چې لغوي او صرفي قانونه مخالفت لري غیر فصیح الفاظ دي. د حروفو تنافر اوثقل په صحیح ذوق معلومېږي او کوم معین قانون ورته نه شو ټاکلی.
د کلام فصاحت دادی چې له فصیحو کلما تو یې ترکیب راغلی وي او دغه ترکیب هم په نحوي قانون برابر وي او څه ضعف و نقصان یې په تالیف کښې نه وي یعنې لکه چې دکلمې په فصاحت کښې له صرفي او لغوي قانون سره مطابقت لازم دی دغسې په کلام کښې هم دنحوي قانون مراعات ضروردی.
که چیرې کوم کلام په ترکیب او تالیف کښې څه نقصان ولري یاېې کومه کلمه په مقصود ي معنی واضح دلالت نه کوي نو په کلام کښې تعقید پیداکېږي اومعنی یې مبهمه کېږي یعنې د فصیح کلام له تعریفه وزي.
دفصیح کلام په تعریف کښې ځینې داځکی هم زیاتوي چې باید بې فایدې تکرار په کښې نه وي.

بلاغت

دبلاغت لغوي معنی آخرو انتها ته رسیدل دی نوکه څوک پخپل عبارت او خپله وینا د خپل مقصد اومراد کنه او انتهایي حد ته ورسېږي دا هم بلاغت بلل کېږي او دادب په اصطلاح همدغه دبلاغت معنی ده.
بلاغت دکلام او متکلم صفت کیدی شي مګریوې کلمې ته بلیغه کلمه نه ویل کېږي دفصاحت اوبلاغت بل فرق دادی چې دفصاحت رجع لفظ ته ده او د بلاغت معنی ته. په هربلیغ کلام کښې اورمرو فصاحت موجود وي او بې فصا حته یوه کلام ته بلیغ نه شو ویلی مګر بلاغت له فصاحت سره نه دی تړلی اوبې بلاغته هم فصاحت موجود یدلی شي او دا دواړه د بسیط او مرکب مثا ل لري یالکه جنس او نوعه داسې دي.
د بلاغت په تعریف کښې ویل شوي دي چې بلاغت دیوه کلام مطابقت دی له مقتضای حا ل سره، یعنې هغه کلام چې له محل او موقع د مخاطب او ویونکی له حا ل سره سم او مناسب وي هغه بلیغ کلام دی. ددې لامله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دفصاحت او بلاغت بحث دټولو ادبي فنونو په بحث کښې شامل دی اومستقل کتاب غواړي او په دې باب کښې څه لیکل شوي هم دي. نو دغه د ادب ډګانې برخه (ادبي فنون اوصنایع) پرېږدو او د ادب په بڼه او اصلي وجود څه خبرې کوو.
اوسنې ادیبان او ادب څېړونکي په ادب کښې اصلي اوجو هري شیان لکه چې د مخه وویل شو دعواطف او احساسات تخیل او تمثیل ګڼې او د شعر او ادب تاثیر او اغیزه هم په همدغو شیانو کښې ګوري نه په صنایعو کښې.

عواطف

عاطفه هغه دا خلي قوه ده چې په نفس کښې تاثیر لري او نفسو نه متاثرکوي مګر دا هم باید ووایو چې ټول هغه شیان چې په نفس اثر کوي حقیقي ادب نې نه شو بللی ځکه چې ځینې شاعران او خطیبان چې عمومی امیا ل ورمعلوم دي د عوامو په شعور لوبې کوي او د ځینو کلماتو په استعما ل لکه: وطنیت، ملیت، قومي لوړتیا....د دوئ احساسات راوینبوي او متاثر کوي بې، مګر دا تاثر د آني اقتضاآتو تابع وي نو چې هغه اقتضا آت بل راز شي ددوئ وینا بیا هېڅ قیمت نه لري او فی الحاله له اعتباره لوېږي، دغه راز عواطفو چې یو ټینګ حقیقي اساس نه لري د بلیغ ادب ممیزه نه شي کیدای نو په عواطفو کښې څوشیه ضرور دي چې دلته پرې بحث کوو:

دعواطفو صدق

دعاطفې صدق دادی چې عاطفه یو حقیقي اساس ولري او د شاعر دزړه غږ وي. که په یوه شعرکښې داشی نه وي نو ساړه تشبیهات، پیکه توصیفونه، تکلفي مبالغې څه تاثیر نه لري او ذوق ورځنې نفرت کوي.
بلیغ اوعالي ادب لکه چې ځینې کسان ګومان کوي په وهم اوکذب نه دي بنا، بلکه دعواطفو په صدق مبنی دي. که تاسې یوغزل راوا خلئ چې شاعرپه کښې دزړه په شعور د جما ل لوړومدارجو ته رسیدلی وي او دعاطفې صداقت په کښې وي او له یوه بل غزل سره بې مقایسه کړی چې په تکلف اوتصنع جوړشوی اوله مبالغو نه ډک وي ربنتیانی عواطف په کښې نه وي او محض لفاظي وي درته معلومه به شي چې دتاثیر په لحاظ د ځمکې اواسمان قدر فرق لري.
دځینو عروضي شاعرانو ځینې اشعار چې د ادبي صنعتونو، تشبیهاتو او استعارو زور په کښې لیده شي او له مبالغو نه ډک وي هغوملي سندرو قدرته خوند اوتاثیر نه لري چې بې علمه شاعرانو جوړې کړې او ډېرې ساده وي ځکه چې په دې راز سندروکښې یوه صادقه مینه، یوربنتیا نی جوش او عواطف موجودوي چې په زړونو اثر کوي.
دمثا ل په ډو ل دا دو ه نمونې وګورئ:
لومړی نمونه چې له صنعت او تشبیه په کښې کار اخستل شوی:

(۱)

روغ بــــه نـــه شـــم بـــې وصـــاله راشـــه کښـــېنه

شـــــه خبــــر زمالـــــه حالـــــه راشـــــه کښـــــېنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر کړیدی فرار رم سرشتانو
دوحشت په خوی غزاله راشه کښېنه
په مراد دعندلیب بې وفا ګله!
جلوه ګرشوې پس له کاله راشه کښېنه
زه آرام لکه بسمل په پرهار موومم
دخپل یارشام و هلاله راشه کښېنه
نازکی دیار دې طبع کړه موزونه
ای شیدا نازکخیاله راشه کښېنه

دوهمه نمونه دملي سندرې یوه ټوټه:

نن زما دپاره ته امیل په غاړه راځه
له هوسه غورځوه لستوني دواړه راځه

په کالوچې ځان سنبا ل کړې زینت ناکه شې
ته له نورو نجونوزیاته ښیوه ناکه شې
دعاشقولړمانه لره قصابه شې
چې برجل لره راځې لمنې نغاړه راځه
نن زما دپاره ته امیل په غاړه راځه
له هوسه..

(c) ketabton.com: The Digital Library

چـــــــــــې برجـــــــــل لــــــــــره راځـــــــــې عـــــــــالم خبرکــــــــــه تــــــــــه
پــــــــه زلفـــــــــانو ورتــــــــــه پــــــــورې مشـــــــک عنبـــــــــر کــــــــــه تــــــــــه
یـــــــو ځلـــــــــې خوپــــــــــه عجـــــــــم ځـــــــــان برابـــــــــر کــــــــــه تــــــــــه
چـــــــــــې مــــــــــوزې کـــــــــــره شــــــــــوې بنـــــــــــده ژاړه ژاړه راځـــــــــــه
نـــــــــن زمــــــــــا دپــــــــــاره تــــــــــه امیـــــــل پــــــــــه غـــــــــاړه راځـــــــــه
له هوسه...

وګورئ ! په دې دوه نمونوکښې یوه ارزو او یو هوس لیدل کیږي. په لومړی نمونه کښې شاعر خپلې معشوقې ته وایي چې راشه کښېنه او په دوهمه نمونه کښې ورته وایي چې امیل په غاړه او په ډېر هوس راځه! مګر دوهم اواز چې دزړه غږ دی ډېر خوږلګې او یو بل شان اثر لري.
لومړی شاعرله خپلې ناز کخیالې کاراخلي او خپلې محبوبې ته رم سرشته غزا ل، بې وفا ګل، د خمو ابرو اوشهلاسترګو لرونکی اوشام وهلال وایي او خپله ځان ورته بسمل معرفي کوي. مګر سر ه له دې ټولو تشبیهاتو اواستعارو بې له دې نه چې ووایو په دې شعر کښې یو مړاوی بې روحه جما ل پروت دی نور به څه ووایو.
په دوهم شعرکښې چې یوه رښتیانی ارزو او حقیقي عاطفه مو جوده ده او له ساختګي خبرونه کارنه دی اخستل شوی لکه هر څه چې زړه غوښتی دی هغه ویل شوی، شعریو مستي او جذابیت پیداکړی او په عواطفو کښې تحریک پیداکوي.
یوشاعر باید په دې پوه شي چې شعر اوغزل دزړه له ارزو اواحساسه داثر اقتباس کوي نه له ادبي صنایعو ، او هماغه شعرپه زړونو ډېر ه اغیزه کوي چې له زړه راوتلي وي نو باید سړی زړه دشعر ماخذ وګڼي او له احساساتو او عواطفو، قلبي تمایلاتو او رښتیا نیو جذباتو پکښې کاراخلي. په دې صورت کښې نو تشبیه او استعاره ، تخیل و تمثیل هم روح پیدا کوي او په ادبي صنعتونو کښې هم یو حقیقي کیف پیدا کیږي. مګرکه سړی په شعر کښې یوازې ادبي فنون استخدام کړي او بې له کوم قلبي تاثره رنګین الفاظ پیداکوي اوسره نښلوي یې، نظم به جوړشي، فن وصنعت به پکښې وي مګر دزړه متحسس کولو او دبدیعي احساساتو دتحریک قوت به پکښې نه وي.
همدغه ټکي ته ((سرفلیپ سیدنی)) پریوتی دی چې وایي: ماغوښتل چې له خپل رښتیانی عشق نه یو غزل جوړکړم او خپل ټول رنځونه پکښې ځای کړم ګوندې زما په عزیز اشنا اثر وکړي او زړه سوی پکښې پیداکاندي، په دې فکر راپاڅېدم څه بدیعي صنایع چې ذوق خوښول هغه مې مطالعه کړه، کتابونه مې ولټول چې څه ښکلي کلمات او تعبیرات پیدا کړم کلمات په ډېر تکلیف پیداکیدل اوهره کلمه دذوق انتخاب ته اړه وه. بدیعي صنعت چې دفطرت مولود و د دقت اومطالعې په مخکښې بې ځای نه درلوده، دنورو بحرونه او اوزان او دموسیقي څپې ماته نااشنا ایسېدې چې کتل مې زما طبعې دفصیحې وینا توان نه درلود اوسرېې دعاجزی په میدان کښېښود، قلم مې په غاښ کړاو شونډې مې له قهره ووچیچلې په دغه وخت کښې راته ذوق وویل:
لیونیه خپل زړه ته رجوع وکړه او هرڅه چې وایي هغه لیکه! ددې نوموړي شاعر له وینا څخه هم پوره معلومیږي چې شعرد زړه غږ دی او بې له ضمیره بل ماخذ نه لري. که څوك ورپسې کتابونه لټوي چې ښکلي کلمات او تعبیرات پیدا کړي بې له دې نه چې قلم په غاښ کړي او شونډې وچیچي نورڅه لاس ته نه ورځي. مګرکه زړه ته مراجعه وکړي او دزړه دوینا ریکارډ ثبت کړی، هغه چې هرڅه وي ساده خبرې وي که تشبیهات اواستعارې وي په دواړو حالونو کښې ورته شعرویلی شو او تاثیر پکښې وینو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمثا ل په ډول یو څو نور شعرونه هم وګورئ چې په ځینو کښې ادبي فنون دومره دېرنشته اويوازې دهمدې لامله چې دزړه نارې دي په زړه اثر کوي مګر ځینې نورچې څه قدر ته په تکلف او دصنعت په زور جوړشوي، ښايست لري خو دلبري او دلربايي نه لري.

لومړی قسم شعرونه:

(۱)

پـــــه ســــــرولبانودې پيــــــزوان وهـــــــي ټالونــــــه کنــــــه

زلفـــــــــــــــــې جالونــــــــــــــــــه کنـــــــــــــــــه

ســــــترګې دې تــــــورې جلــــــی زلفــــــې سمســــــورې جلــــــی

ســــــتاپه تنــــــدي کښــــــې عجــــــب خونــــــد کاشــــــنه خالونــــــه کنــــــه

زلفـــــــــــــــــې جالونــــــــــــــــــه کنـــــــــــــــــه

وخــــــت دبهــــــار دی جلــــــی وطــــــن ګلــــــزار دی جلــــــی

راځـــــــــــــه چـــــــــــــې دواړه دباغچووکړوســـــــــــــیلونه کنـــــــــــــه

زلفـــــــــــــــــې جالونــــــــــــــــــه کنـــــــــــــــــه

بــــــې تــــــامې تــــــاب وي ګلــــــه پــــــه ماکښــــــې آب وي ګلــــــه

مــــــا پــــــه شــــــاګرې ســــــتا غمونــــــه غرونــــــه غرونــــــه کنــــــه

زلفـــــــــــــــــې جالونــــــــــــــــــه کنـــــــــــــــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبــــــاره خــــــان خبــــــرې   درومرجـــــــــان خبــــــرې

زمـــــا دشـــــعر نــــــه قربـــــان شــــــه نـــــور شـــــعرونه کنـــــه

زلفـــــــــــــــــــــې جالونـــــــــــــــــــــه کنـــــــــــــــــــه

(باره خان)

(۲)

چپــــې مــــې پــــه زړه ځـــې دغــــم داســــې داســــې

ژونـــــدون مــــې کـــــړ تنــــګ ستاســــتم داســــې داســــې

نــــه پــــاتې مجنــــون، نــــه فرهــــاد نــــه شــــيرين شــــه

فنــــا شــــو پــــه عشــــق کښــــې عــــالم داســــې داســــې

ســــيلاب مــــې داوښــــکو پــــه مــــخ ځــــې همــــيش

بهيــــــړي لـــــــه ســـــترګومې نـــــم داســـــې داســـــې

مـــــــين دې د دريـــــــم اى مـــــــاه جبينـــــــــې

کړيــــړم مــــدام خــــورم قســــم داســــې داســــې

غمــــاز مــــې پريبــــا ســــې دغــــم پــــه خنــــدق کښــــې

زه غــــــوارم مــــــدام ســــــتا کــــــرم داســــــې داســــــې

نــــــوروزه! مشــــــا ل دعمــــــل ځانتــــــه بــــــل کــــــړه

شــــته ځــــاى دخطــــر پــــه تــــورتم داســــې داســــې

(نوروز)

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳)

مسته پـه خنداد جینکو پـه مخکښې میره ځي
خیال پې پـه چانشته دی دټول مالت کجیره ځي

مسته چې منکی پـه تندي کښېږدي نیغه نیغه ځي
مخکښې شي لـه نجونو کودر غاړې تـه بېدریغه ځي
واړه عاشقان پې لـه دنیا خخه بې تیغه ځي
دالکه کوتره لـه دي ټولو هواکیره ځي

مـه کوه خونکاري دومره کبرېه خوارانو تـه
رحم کرم بویه پـه بې وزلو عاشقانوته
مـه اخله ازار د کباب شوو پتنګانوته
ودې سوم پـه شمع سرې لمبې مې دضمیره ځي

وه دنجونومیري تـه لاخومره لوی دماغ لري
زه دبڼ طوطي یم تـه دسروګلونو باغ لري
تاتـه کتی نـه شم پـه تندی کښې بل چراغ لري
نجوني دمالت واړه داستا د وروسته خیره ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت دپسرلی دی وطن ټول دګل په خیر شنه
سخت ساعت دژمي دهر چاله زړګی هېرشنه
وری چې بلبل و دګلاب په پرخه سېرشنه
نن دباغ په لوري هغه ستا اشنا خانمیره ځي

(خان میر)

دوهم قسم اشعارچې دصنعت په زور جوړ شوي:

(۱)

خط په مخ دصنم راغی که میاشت ګیر شوه په هاله کښې
دایې غاښ په خوله کښې زیب کاکه ژاله شوه په لاله کښې
هسې رنګ سحر جادو کاپه نظر دشهلا سترګو
نه یې سیال په هند کښې شته دی نه ثاني په بنګاله کښې
لکه ونښلي مرغۍ چې په سست دام دسلولومو
هسې زه پریشانو زلفو، کښې اېستم په کشاله کښې
دازماله غمه شین زړه پکښې خیال دیار دلبو
هسې رنګ زیب وزینت کالکه مې په شنه پیاله کښې
ماویل عین ګڼه ګل دی دغنچې په لمن نغښتی
که مې کوت یوګل اندام وپروت په سبزه دوشاله کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرترپايه تيغ دهجرلكه نى سورى سورى كرم

ځكه يم مدام داهسي په فريادو په ناله كښي

كه يار غوارې هومره ژاړه خودر ځي عبدالحميده

داپه داچي در مونده شي په درياب نه په ناله كښي

(حميد)

(۲)

دا حسينه پري مسته په خواراغله

كه ومځكي ته سپوږمی دسماراغله

په روڼتوب زما داوښو شبنم نه دی

غنچي خوله چي دګل رخ په خنداراغله

دجنون زنځير مي پرېووت وګردن ته

چي په زړه مي ستا دزلفوسوداراغله

چي دې تيغ دغمزې واچاوه وځنګ ته

زه هغه ساعت شوم پوه چي قضاراغله

په ژړا به مي لمن لنده وي ډيره

كه خرګنده مي په سترګو شهاراغله

خانګل ګل دمضمون ټول ترهسي حدكړ

چي بلبله دفارسي په ژړا راغله

(خانګل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳)

داپه خوب کښې راښکاره شو د دلبر مخ

که په ابرکښې ښکاره شو دقمر مخ

چې پې وليده داستا جوهر دغاښو

پټ له شرمه پخپل آب کښې کړ ګوهر مخ

له حيادې غټ ومخ ته کتى نه شم

کله ليد په خورو سترګو شي دنمرمخ

راپه ياد چې دې دسرو شونډو خوارِه کړم

ټکوم لکه مګس عبث خپل سر مخ

قلندر دمبر اهلته عاشق بوله

که پې ونيو ستابانوته دټېرمخ

(قلندر)

له دې دوه ډوله اشعارو څخه به معلومه شوى وى چې ځينې شاعران د ځينو اشعارو په جوړولو کښې لکه صنعتګران فکر کوي چې يوه کلمه له يوه ځايه بله له بل ځايه را پيداکړي او پيوندې کاندي نو وروسته تر ډېرو ليمونو او کوشيرونو يونظم جوړشي چې تکلف اوصعنت په کښې له وراملوم وي او لکه چې يو شاعر وايي:

هرکه سخن رابسخن ضم کند
قطره ای ازخون جګرکم کند

دامنظومه هم په ډېرې جګرخونۍ او ډېرو فکرونو جوړه شوې وي نو دغسې شاعرته لکه چې خوا جه حافظ وايي:
صنعتګراست اما طبع روان ندارد.
صنعتګرويلى شو مګر دروانې طبع خاوند پې نه شوبللى.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځينې نورشاعران داسې وي چې دوئ ته د جما ل یا حقیقت پلوشه په یوه شي کښې ځان ښکاره کړی یایوبل نفسي اوقوي عامل پیداشي نو عواطف او احساسات په جوش راشي او بې له څه بندش او تا مله دزړه الهامات په خوله راځي، دا راز اشعار ساده وي او که رنګین په اوریدو نکو اثر کوي بلکه اثر نه چې سحر و جادو وي، دغه راز شعرونه لکه چې په ملي سندروکښې وینو د دیوان د خاوندانو په اشعاروکښې یې هم ډېرې نمونې مومو او د رحمان بابا او حمید، د خوشحا ل او عبدالقادر، علیخان او ډېرو نورو شاعرانو په دیوانو کښې ډېر سوزان اوموثر شعرونه شته او د ا څوک نه شي ویلی چې عروضي اشعار له صادقو احساساتو او عواطفو خالي دي.

په ملي سندروکښې هم کله کله ډېر تشبهات او استعارات وي مګرسړی پو هېږي چې په دې شعر کښې سلاست او رواني، جوش اومستي، عواطف او جذبات شته او د شاعر دزړه نغمه ده، د نمونې په ډو ل دا څوبیته وګورئ:

یـــا ټیـــك ســـتاپه جبـــین دی — یاســـــــتر‌ګه دســــــباده

یـــا جـــام دچـــین مـــاچین دی — یاســـــپینه خولــــه زیبــــاده

****

یــــــــا عطرد‌ګلانــــــــــو — یاســـتا دمـــخ خـــولې دي

یــــــــاتورې دفــــــــولادو — یاســـــتر‌ګې دلیلــــــې دي

یــــــــاکیف دی دشـــــــرابو — یـــا بنـــګ دبنګـــالې دی

یـــا هجـــر ســـخترین دی — یـــا تبـــه یـــا وبـــا ده

یابـــــــاغ دښـــــــکلو‌ګلو — یـــا ســـتا ښـــکلی کاکـــل دی

آواز دی دبلبلـــــــــــــــــو — یـــا زړه دحمیـــد ‌ګـــل دی

یـــــا تیـــــغ دغوڅولــــــو — یـــا ســـتا خـــوني چار‌ګـــل دی

یــــــــادامرغ زریـــــــــن دی — یـــا هغـــه محبوبـــا ده

(حمید‌ګل)

بې له دغسي ملي اشعارو چې په ملي او زانو کښې ویل شوي دي په عروضي اشعاروکښې هم ډېر ساده او بې تکلفه اشعارمومو چې دزړه له تاثیره پیداشوي او په زړه اثر کوي چې یوه نمونه یې داده:

ســـــحر بـــــاده !دآشــــــنا پـــــه کوڅـــــه ورشـــــه

زمـــــا دپـــــــاره پکښـــــــې و‌ګرځـــــــه کوترشـــــــه

لـــــوی وکـــــم چـــــې وي تـــــول ووینـــــه پـــــه ســـــتر‌ګو

پـــــه احـــــوال ســـــره دهـــــر یـــــوه خبرشـــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هریوه چې زماله حاله پو ښتېدلې

په ژړا ورته په اوښکو کښې احمرشه

که خبرې زما د پاره درته وکړی

مخ راکوزکړه زما ولورې ته چپرشه

دنسیم په رپا دې ښه نه شي رحمیه!

ددلدار په لور پخپله قلندر شه

(عبدالرحیم هوتک)

بله نمونه:

راشه راشه ستا تر دواړو سترګو ځارشم

هم ترمخ دې پروانه غونډې نثار شم

دزړه ولې مې په تاپسې پرې کېږي

راته وګوره قربان دې تردیدرا شم

شیریني به دې دوصل هېره نه کړم

که هرڅوغربت زده او خوارو زار شم

چې دې خیال په زړه کښې رایشی دننه

اورمې واخلي په نارو اوپه کوکارشم

داختر په ورځ که مخ راته ښکاره کړې

قرباني به دې په مینه درخسار شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنتونــــــــــــــه پـــــــــــــه خاطرکلــــــــــــــه را درومــــــــــــــي

چـــــې پـــــه شـــــوق ګـــډ ســـــتاد حســـــن پـــــه ګلــــــزار شـــــم

ستاوصــــــــــا ل پـــــــه بخــــــــارا کښــــــــې رحـــــــــيم بيامونــــــــــد

صـــــــــــدقه ترېولــــــــــو ځمکـــــــــــو دبخـــــــــار شـــــــــم

(عبدالرحيم هوتک)

دغه دوه ډوله شعرونه چې په يوه ډول کښې رښتياني عواطف وي اوپه بل کښې نه وي داسې مثا ل لري: لکه چې يوشاعر د خپلې محبوبې ياد خپل اولادپه مړينه کښې مرثيه جوړه کړي او يو بل شاعر دکوم لوی اومعتبر سړي په مرګ کښې دصلې او مکافات دپاره مرثيه وليکي او کوښښ وکړي چې ډېر اوصاف ورپورې وتړي او ډېر شعري صنعتونه پکښې ځای کاندي مګر هغه دزړه درد او رښتيا نی عاطفه چې په لومړنی مرثيه کښې وي په دې کښې نه وي. يعنې دوهمه مرثيه نورهر څه لري مګر دزړه رښتيانی تاثرنه لري او په پردي غم ژړا وي. نوداشعر هېڅکله هغسې نه شي کيدای او هغه مقام ته نه شي رسيدلی ځکه چې هغه روحي اتصا ل او رابطه چې په لومړي شعرکښې دمړي او شاعرترمينځ موجوده ده دلته نشته اوهمدغه شی حقيقي اوغير حقيقي ادب يوله بله بېلوي اوبېل بېل قيمت ورته ټاکي.

دعواطفو تجلي او ظهور

کله يوشاعر د ډېر ښه تامل او فکر خاوندوي مګر دانه شي کولی چې نور خلک د خپلو افکارو او تاملاتو په ښه والي او ښايست متاثر کاندي ځکه چې دده عواطف که څه هم صدق په کښې وي مګر دتجلی او ظهور درجې ته نه وي رسيدلي. دلته تريوه حده دموضوع خصوصيت هم دخل لري. ځينې موضوعات دي چې عواطف پکښې لکه داورلمبه رڼاکوي اوناري طبيعت لري لکه وطنيت، حب، غم او داسې نور...... مګر ځينې موضوعات لکه فلسفي افکاراو اجتماعي نظريات يخ او ساړه وي چې په هغه اندازه تودوالی اوحرارت پکښې نه پيداکيږي، نو موږ دانه وايوچې يو اديب دې دغه راز موضوعات هم هغسې کړي او هغومره جذابيت اوهيجان دې پکښې پيداکاندي بلکه داوايو چې په کومه موضوع کښې چې دی داخليږي څومره چې کيدای شي خپل لوستونکي دې له تاثير لاندې راولي او ياپه دې کېږي چې خپل تاثر پوره او واضح وښودلی شي.

په همدغه برخه کښې اد يبان اوشاعران يوله بله فرق او تفاوت لري د ځينو عواطف ډېر تېزاو بارزوي دځينو نه وي، په ځينو کښې شعري طبيعت قوي وي او په ځينو کښې ضعيف وي.

دوه تنه اديبان به وي چې په تاريخي رجالو کښې به په کوم يوه څه ليکي يو به يې لکه يو مورخ داسې تصوير کړي چې خپل دغه تاريخي نګارش ته به ادبي رنګ هم ورکړي، هغه بل به ورته په شعري سترګه وګوري او نفسيت به يې په نظرکښې ونيسي لکه چې په سيدجما ل الدين ډېرې مقالې او نظمونه وليکل شو ه چې په ځينو کښې ادبي خواته تمايل ليده کېږي او په ځينو کښې تاريخي خوا قوي ده او د هر چاشاعرانه مزاج په کښې خپل خصوصيت ښئی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعواطفو ثبات او نه رالویده

ځېنې لیکونکي اوشاعران وي چې عواطف یې ثبات او دوام نه لري یعنې دیوه مضمون او یوه شعر اغاز او انجام یې ډېر فرق لري او کلام یې له خپل حسن او خوږوالی څخه ابتدا ل او پیکه توب ته رالوېږي. یو بیت یا یوه مصرع یې ډېر ه ښه او موثره وي مګر بل بیت اوبله مصرع یې هغسې نه وي او په ویناکښې یې د ادبي قیمت په لحاظ لوړې ژورې تیټ وپاس موجود وي دلته مقصد دانه دی چې په ویناکښې دې له سره تراخره پورې یورنګ اویواهنګ موجودوي ځکه چې په دغه ډول یو رازوالی هم دبلا غت له اصولو مخالفه خبره ده او لکه چې دکلام رالویده او ټېټوالی عیب دی یوراز والی یې هم عیب دی او ملال راولي نوپه لیکونکی لازمه ده چې له یوه صورت نه بل صورت ته انتقا ل وکړي اوپخپل کلام کښې له تفنن څخه کار واخلي داکار البته په تغزلي اشعارو کښې اسان معلومېږي ځکه چې یو خو دا راز اشعار لنډوي بل پکښې دیوه مطلب ارتباط ساتل هم لازم نه وي مګر په قصایدوکښې ګران ښکاري.

خیا ل

وایي چې خیا ل یوه قوه ده چې غیرمرئي شیان او هغه شیان چې مشاهده یې نه شو کولی زموږله نظره تېروي مګر دا تعریف پوره نه دی اودغه راز معاني په یوه منطقي تعریف کښې راوړل کیږي هم نه.
نو وروسته به یې دبحث په ضمن کښې رنګونه او ډولونه څه نه څه وښیو، خیا ل په ادب کښې یو خاص مقام لري او په عواطفو کښې ډېر تاثیر پیداکوي. که فرضاً کله موږ یو خبر واورو چې په کوم ځای کښې څه طوفان پېښ شوی چې دومره خلك مړه او دومره کورونه وران شوي دي دا خبره راباندې دومره اثرنه کوي لکه چې دغه حادثه دکوم ادیب اوشاعر له قلمه په ادبي ډول رسم شي او له تخیل نه په کښې کارواخستل شي.
ادبي خیا ل په درې ډوله دی:

(۱) مبتکر خیال:

دا هغه شی دی چې دانسان ادراکاتو ته یو نوی صورت ورکوي او اکثر شاعران یې دتشبیه اواستعارې په ډو ل پخپل کلام کښې پیداکوي لکه د حمید دابیت:

دازمالـــــه غمـــــه شـــــین زره پکښـــــې خیـــــا ل دیـــــار دلبـــــو

هســـــې رنـــــګ زیـــــب وزینـــــت کالکـــــه مـــــې پـــــه شـــــنه پیالـــــه کښـــــې

مګر که څوک دکلام په موضوع او اسلوب کښې دتخیل له ابتکار او نویتوبه کار واخیستلی شي نسبت هغه تخیل ته چې په تشبیه اواستعاره کښې وي زیات اهمیت لري او د تخیل دغه راز بداعت ډېر لږ او نادر هم وي چې یو مثا ل یې دیوه انګلیسي شاعر یوشعر دی چې ددنیا لوی لوی خلک دسعادت په طلب کښې په دې ډول تصویروي:
یوښاردی چې دیوالونه یې ډېرجګ او دروازه یې ډېر ه وړه اوتنګه ده، داښار دسعادت ښاردی چې دجهان نوموړي او لوی لوی خلک ورپسې ګرځي، دې دروازې ته یو لوی حریي سړی راځې چې ډېر هیوادونه یې فتح کړي دي اوپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرو دښمنو ېې برې موندلې مګرد دې لامله چې عسکرې لباسونه او اسلحې ېې په غاړه دې په دغه دروازه نه شي ننوتلې اوحيران درېږي.
وروسته ترده يولوې عالم له خپل علمي لباس اوغټوغټو تاليفاتو سره راځي او دې هم په دغه دروازه د خپل ځان د ځايدو امکان نه ويني په ده پسې نور دسياست او ما ل خاوندان رارسېږي او هريو دلته حيران درېږي چې څه وکړم په دې حا ل کښې يوه کوچنۍ جنۍ راپيداکېږي او په ډېرې خوشحالۍ په دغه دروازه ننوځي اوبيا څه شيبه وروسته بېرته راوځي دوئ ته وايي چې ولې ولاړ ياست؟ دوئ وايي دراوزه وړه ده او موږ نشوننوتلې، هغه وايي کالي او اسبابونه وغورځوئ اوننوزئ! دوئ يوبل ته ګوري او مترددکېږي مګر جينۍ اصرار کوي چې هلئ زرشئ چې ډېر عجيب ښاردې او هر څه په کښې شته په دې ډله کښې يوتن خپل کالي غورځوي اوننوځي هغه نورهم چې ده ته ګوري هر څه له ځانه لرې کوي او ښارته داخلېږي.
ددې شعر ښايست اوجما ل دتخيل له ابتکاره پيداشوې او دتخيل ابتکار په اصل مضمون او د بيان په اسلوب کښې ځاې لري.
په پښتوکښې هم چاپه ارزو باندې څه ليکلې چې خلاصه ېې داده:
هلته لرې دغره په لمن کښې دلمر پلوشو ته څه شې ځليده، ماګومان کاوه چې کوم ډېر قيمتې څيزدې اوله کوم معدن څخه کومه قيمت بهادانه راوتلې ده په همدې ګومان ور روان شوم او ډېر خوشحاله وم چې هلته ورسيدم ګورم چې دښيښې يوه ماته ټوټه پرته ده او نور هېڅ نشته دا وه زما ارزو او دارزو آغاز اوانجام.

دلته هم په اصل موضوع کښې يوتخيلي ابتکار ليده شي.

(۲) مصور خيال:

څه شې چې يواديب په سترګو ويني او پرې پوهېږي نو چې هغه د خپل خيا ل په مرسته تصوير کړي مصور خيا ل ورته وايي مثا ل ېې دادې:
يوه سړې دشپې له مخې تبې کولې اوهره شپه به ېې ترسبا پورې تبه وه چا ورځنې داحوا ل پوښتنه وکړه چې تبه دې څه وخت او څنګه وي؟ ده ووېل يوه حياناکه ښځه ده چې دشپې په توره پرده کښې زيارت ته راځي اوسبا دوخته بېرته ځي.

(۳) مفسر خيال:

کله چې کوم اديب په يوه شي کښې څه روحي يا ادبي کيفيت حس کړي اوله مادي مشاهداتو نه پټو اومعنوي مشاهداتو انتقا ل وکړي لکه چې ځينې ادبا د يوه سيند يا يوه غره له ليدو ځنې، ځنې تاريخې واقعاتوته ولاړشي او دتيرو حواد ثو او زاړه عظمت تجليات په کښې وګوري نو دامفسر خيا ل با له شي چې يو مثا ل ېې دادې:

پـــــه لمـــــــن دتـــــــورو غرونـــــــو دخيبــــــــر وادي راګيـــــــره

لکـــه تـــور ديـــوان چـــې کښـــېني لـــه پـــري نـــه ګيـــر چـــاپيره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــت پنهـــان هـــره ذره کښـــې دخيبـــر خـــوني داســـتان دی

يـــو تـــاريخ ېـــې پـــه مـــخ ليـــک دی يـــو ياداشـــت دتېـــر دوران دی

ورو پـــه ورو دغرونـــو خواکښـــې يوکـــاروان روان ســـفر کـــړي

دا را يـــاد مـــې پـــه زړګـــی کښـــې دتېرشـــوي دور منظـــر کـــړي

يـــوه ورځ بـــه چېـــري دلتـــه دمحمودکـــاروان روان و

ګردغبـــار دده دفـــوج بـــه رســـيدلی ترآســـمان و

دتکبيـــر نـــارې اوچتـــې اورېـــدلې دې جهـــان وې

ددې ملـــک ذرې ذرې بـــه لـــه دهشـــته پـــه لـــړزان وې

پـــه دې خـــاوره دې تېرشـــوي دبـــابر غـــوري فوجونـــه

ابـــدالي نـــادر راغلـــی پـــرې بـــه فخـــر کـــړي داغرونـــه

سيدرسول (رسا)

وروسته تردې چې د خيا ل ډولو نه څه نه څه وښود ل شوه بايد ووايو چې تخيل دشعر يوداسې عنصر او رکن دی چې که ووايو شعر په حقيقت کښې ېې له تخيله بل شی نه دی هم ورسره ښايي. همدغه تخيل دی چې جهان او د جهان هره ذره شاعرته له نور عالمه په بل رازښئ چې کله ېې له نمراو سپوږمۍ سره په خبرو راولي او لکه ېې د ګل په خندا، دشمع په ژړا، د نسيم په پيغامونو پوهوي، يووخت ورته ډک سيندونه لکه سراب ېې آبه ښکاره کړي بل وخت ورته ديوه مظلوم څو قطرې اوښکې لکه يو سيلاب داسې وښئي. که دغه شاعرانه خيا ل له شاعر سره ملګری نه وي شاعر به هم لکه نور دغه جهان ته په عادي نظرګوري او هېڅ شی به پرې دومره اثرنه کوي. همدغه خيا ل دی چې شاعرته ډېرېټ او مرموز شيان ښکاره کوي اوهغه څه چې عوام بلکه خواص ېې هم نه شي ليدای دی ېې ويني او تعبيرونه ورځنې کوي همدغه تخيل دی چې شعر او فلسفه دواړه ترېنه پيداکېږي او په شاعرو فيلسوف دواړو کښې ليدل کېږي. کوم فلاسفه چې دابتکار و ايجاد قوت لري هغه ارومرو د تخيل خاوندان دي او له تخيل نه ډېر کار اخلې نوويلی شو چې په نيو تن او ارسطوکښې هماغه قوي تخيل موجودو، چې په هومر او فردوسي کښې موجود و. مګر داستعما ل په طريقه کښې فرق ؤ او مقصد وغرض په کښې بيل ؤ. ديوه فيلسوف تخيل دمسايلو په حل کولو او تحقيق کښې سرفېږي مګر ديو شاعر تخيل د احساساتو او عواطفو دتحريک لپاره په کارلوېږي.

ځينې محققين وايي چې له شعري خيالاتونه فلسفه پيداکېږي اوله فلسفي نه بيا علم پيداشي يعني شاعرانه خيالات او فلسفه اوعلم داسې مثا ل لري لکه دسپيدو چاودلو دوخت دلمانځه دوخت او د لمر ختو رڼا. نو په دغه ترتيب هماغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعرانه خیالات چې څه قدرزیات روښانه شي فلسفه شي او په فلسفه کښې چې زیاته رڼا یي پیداشي علم شي په دې اساس سړی حکم کولی شي چې د بشر دمعرفت تاریخه له شعره شخه شروع کېږي او په علم ختمېږي.

هومر دیونان معروف شاعر په داسې عصرکښې پیداشو چې دفلسفې څه پته نه لګېده او دغه نوموړی شاعرله حکمت اوفلسفې نه دمخه دنیاته راغی مګروروسته ترده ارسطو د ده دطبع له اکتشافاتو اقتباسونه کوي او دده په کلماتو استشهادکوي. کینرو دفرانسې یولیکونکی لیکي چې د هومر په اشعاروکښې دانسان اوعالم حقیقت او د هرشي اساس موجود دی.

که سړی څه قدرته دقیق شي نودعقل اوفکر ماڼۍ په خیا ل ولاړه ده او خیا ل په علوموکښې زښت ډېر د خل لري، نورعلوم خولاپرېږده هغه علمونه چې دعقل په نزد ښېځې منلې دي لکه ریاضي او هندسه داهم دانسان له خیاله پیداشوي دي، که چیرې له یوه ریاضیدان څخه د واحد دتعریف پوښتنه وکړو چې دریاضیاتو ابتداو انتها ګڼل کېږي یا دهندسې دیوه عالم څخه دنقطې تعریف وغواړو چې ټول خطوط ورڅخه پیدادي یقین دی چې دا دواړه شیان ((واحد- نقطه)) به یواسې شی راوښیي چې بې له خیاله به بل وجودنه لري او یو تخیلي شی به وي.

دا چې موږ یو کاڼی دحس او عقل په مرسته په تحجر اوتجمد پېژنو دا هم یوخیا ل دی دانسان تخیل دغه صورت ورکړی دی.

تخیل سره له دغو مره ا همیته چې په شعر و ادب کښې یې لري که څوک یې په تشخیص کښې وغولېږي او له او هامو نه یې فرق ونه کړی شي یاپې ښځایه استعما ل کړي نو شعر بېخونده کوي او قیمت یې راټېټوي. ځینې او هام چې ځینو شاعرانو پخپل شعرکښې راوړیدي دومره بې لطفه دي چې سړی ورته شعر نشي ویلی بلکه واهمي کلام یې بللی شي لکه امرأالقیس چې پخپل یو ه شعر کښې وایي:

اتقتلنی والمشرفی مضاجعی

ومسنونة زرق کانیاب اغوال

مطلب یې دادی چې رقیب به ماڅنګه مړکړي چې زما په خواکښې دیمن مشرفي توره اینبي ده او داسې نیزې راسره دي لکه دغولانو داړې. نو دلته غول او د هغه داړې یو محض وهمي شی دی چې ښا یي بې امرأالقیس بل څوک ترې ونه وېرېږي. که څوک تخیل بې ځایه استعما ل کړي نوهم ښه نه ښکارېږي مثلایو شاعر دبهار اوپسرلي په صفت کښې ددې په ځای چې ښه چمنونه زېړاو سره ګلان، ا بشارونه وستايي اوله تمثیل څخه کار واخلي دتخیل خواته زوروکړي او خیالي شیان تصویروي. یادیوه چاپه مدح اوستاینه کښې دهغه واقعي اوحقیقي صفات پرېږدي او دتخیل په زور ورته خیالي اوصاف پیداکوي او ورپورې تړي بې چې هېڅ حقیقت او واقعیت پکښې نه وي نوداهم په شعرکښې عیب باله شي او دخیا ل بېځایه استعما ل بلل کېږي.

تمثیل

تمثیل دې ته وایي چې شاعر او ادیب یومضمون یایو معنی داسې بیان کړي چې اصلي صورت یې سترګو ته ودرېږي. تمثیل هم په شعرکښې یو اساسی جزګڼل کېږي او زښت ډېر اهمیت لري. ارسطو وایي چې شعرپه تمثیل او محاکات ولاړدی نو که په کوم کلام کښې داشی نه وی هغه شعر نه بلل کېږي د همدې لامله پخپل کتاب الشعر کښې لیکي، چې یو له هغو شیانو څخه چې انساني غرایزبلل کېږي دتقلید حسن او د تمثیل ذوق دی نو هر کله چې شعر هم یوډول نقل اوتمثیل دی دانسان په طبیعت اورمرو اثرکوي او انسان ورڅخه خوند و حظ اخلي نو دارسطو په نظر یه د شعر دتاثیر سبب تمثیل دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم شعر چې له تمثیل نه په کښې کاراخستل کېږي هغه دیوه رسم مثا ل لري چې باید دموضوع دقیق نکات په نظرکښې ونیو ل شي او له اصل سره مطابقت ولري.
په تمثیلي شعر کښې کله دشعر موضوع یوه منظره یا واقعه وي او کله د احساساتو او تمایلا تو تمثیل په نظرکښې وي.
په دغه وروستی حصه کښې شاعرله رسام څخه موفق دی او ځینې نفسي کیفیات شته چې په رسم کښې نه راځي او په شعرکښې راځي.
ځینې تمثیلي اشعاردي چې شاعر په کښې له تخیل څخه هم ډېر کاراخلي مګرپه ځینو کښې یوازې تمثیل وي او له تخیل نه هېڅ کارنه وي اخستل شوی.
په ځینو مواردوکښې دشعرلوی صفت همداوي چې تثمیل ښه قوي وي او حقیقت په نظرکښې ښه مجسم شي.
دتمثیل په باب کښې دشعرښه نمونه که ګورئ نو دښاغلی رښتین دباغ ننداره وګورئ چې دکابل مجلې په (۱۷۲) ګڼه کښې نشرشوی او د تمثیل پوره اقتدارپه کښې معلومېږي.
دتخیل زور او قوت که په پښتو اشعاروکښې لټوئ نو دښاغلی خادم په اشعار کښې یې ښې ښې نمونې شته. داحساساتو او عواطفو صدق او تجلي دښاغلی بینواپه ((بې وزلی شرق)) کښې وګورئ چې دشاعر دزړه درد او رښتیانی تاثرپه کښې له ورامعلوم دی او په همدغه شی، دې شعر لوړقیمت پیداکړ ی دی.

ددې بخث خلاصه

دشعر او ادب اصلي عناصر او اساسي اجزا دمعنویت په لحاظ دادي:
عاطفه، احساس، خیا ل، تمثیل. نوپه هرشعر کښې چې دغه شیان یا یوله دغو څخه موجودوي، هغه شعر دی اوپه انسان باندې اثرکوي په کوم شعر کښې چې دغه شیان نشته او یوازې رنګین الفاظ اوشعري صنعتونه په کښې دي هغه لکه یو تش ښایسته لستوڼی داسې وي او کوم حقیقي کیف پکښې نه لیدل کېږي او ننداره به یې کوی مګر څوک چې په شعر او ادب کښې کومه معنی لټوي هغه پرې نه قانع کېږي او یوله دغو معنوي اجزاؤ او عناصرو څخه پکښې غواړي.
دپښتو اشعارو ته چې سړی ګوري او دصنعت اومعنی په لحاظ په کښې غورکوي معلومېږي چې صنعت ته په ضمني نظر کتل شوی او د معنی لور ته زیاته توجه موجوده ده یعنې ضرور پکښې یا نور عواطف او احساسات وي یا یوعالي تخیل او لوړه مفکوره پکښې لیدل کېږي یا له ښه تمثیل او تصویر څخه پکښې کاراخستل شوی وي.
اوځینې اشعار خولا داسې وي چې دغه ټول معنوي مزایا اوښیګڼې پکښې سړی مومي اودبلیغ او عالي ادب ښې نمونې یې ګڼلی شو.(۱)

عامیانه بلاغت

خوکاله دمخه دیوه لوی سړي په مجلس کښې دغروخلکو په پوهه اوهوښیارئ خبرې کیدې دې سړي چې دهیواد په یوه غرنۍ حصه کښې دیوه سترحاکم په حث شپې ورځې تېرې کړې وې هغه خلک یې ډېر زیات ستایل او مکرربه یې ویل چې دوئ په خبر و له هرچانه ښه پوهېږي خوکه څوك له دوئ سره ددوئ په ژبه وغږېږي او مفاهمه ورسره وکړي.
په همدې غرو رغوکښې داسې خلق شته چې سړی یې خبروته حیران پاته کېږي او دتعلیم له خاوندانونه یې په ویناکښې څه فرق نه لیدل کېږي.

(۱) د ښاغلی (مجروح) (بینوا)، (خادم) (رښتین) اشعار ددې خبرې تصدیق په ښه شان کولی شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دابحث لا نه وقطع شوی چې دهماغه ځای خوتنه توررېري او سپين رېري راغله او دمجلس خلک ددوئ او ضاعو او خبروته دتېربحث په اثر کښي ښه متوجه شوه چې ودرې دوئ څه وايي؟ اوڅنګه ګرېږي؟ دوئ دخپل دغه حاکم له څه مودې مفارفت څخه چې درنځورتيا په اثرکښې پېښ شوی و خپل خپګان ښکاره کړ او بيابې خواهش وکړچې که صحت بې ښه وي ببرته ورشي او ددوئ اداره پخپل لاس کښې ونيسي مګر دامقصد بې په دې ډول اداکړ چې زموږ په ملک کښې مشهوره ده چې په يوه غره کښې که تر (٧) کالو پورې دسړي غږ وانه وريدل شي دهغه غره ماران ښاماران کېږي او پخپل مينځ کښې يو له بله سره خوري نوکه ستاسې غږ هلته نه وي له موږ نه بل شی جوړېږي او يو د بل غوښې خورو.
دې خبرې په مااثر وکړاو زه بې دې لورې ته ملتف کړم چې عام خلک اوهغه کسان چې په تورو ټکو نه پوهېږي او دفصاحت وبلاغت نوم بې هم نه دي اوريدلي پخپله وينا کښې دبلاغت خاوندان دي او په خبروکښې بې شعري او ادبي کيف ليده شي.
وګورئ دغه سړی له يوه ادبي منطق او تمثيل اوتشبيه نه څومره ښه کار واخيست اوخپل مقصد اومطلب بې دبلاغت له اصولو سره سم داسې اداکړ چې دخپل مراد کنه او انتهايې حد ته ورسيده چې ديوه مقصد همدغه راز بيان بلاغت اوويونکی ته بې بليغ ويل کېږي.
که څوک د پښتنو په جرګو اومرکوکښې ناست وي او ددوئ خبرې بې اوريدلی وي هغه ته به په عاميانه محاوروکښې دغسې ډېرې نمونې يادې وي او دابه ورته معلومه وي چې پښتانه پخپلو مرکوکښې هروخت له دغسې ښوښو تمثيلو اوملي رواياتو کاراخلي، دخپل مقصد دپاره لومړی يوموافق تمثيل اوادبي استدلال پيداکوي بيا خپله خبره پرې سپروي. ددوئ دبلاغت زور او قوت په همدغو تمثيلو او رواياتو يا متلونو کښې وي او تشبيهات او استعارې بې هم خوراقوي وي، هغه څوک چې په مرکو کښې دخبروحق لري اودملي مجالسو خطيبان او بلغاً بلل کېږي دخپل مقصدله شروع نه دمخه يوحکايت کوي ياله ملي رواياتو او عنعناتو څخه دخپل بيان دپاره يو ښه تمهيد پيداکوي وروسته بياخپل مقصدته راځي اوخپل مطلب بيانوي نوپه دې صورت کښې ددوئ وينا دومره قوت مومي چې څوک ورځنې انکارنشي کولی اوهر څوک بې په معقوليت باورکوي که څوک په دې مجلس کښې ددوئ دخبرې ترديد کوي او مخالفه نظريه قايموي هغه مجبور دی چې دده دمدعا په خلاف به يو قوی تمهيد اوحکايت پيداکوي اوخپله خبره به قوي ښئی، په دې وخت کښې نويوه ادبي مبارزه شروع او دميدان ورلو دپاره زيات فصاحت او بلاغت په کاردی. مګر هغه بلاغت چې عوام پرې پوهېږي اوپه عاميانه ادب کښې ځای لري . په همدغه قوت دمرکو مشران اووکيلان غټې غټې خبرې اواروي او هرڅوک پخپل قوي منطق او ادبي استدلال قانع کوي. دپښتنو دمشری راز هم په همدې کښې دی چې سړی بايد له ملي عنعاتو او رواياتو ښه خبر وي هغه خبرې چې دوی پرې قانع کېږي او هغه استدلال چې ددوی په افکارو او روحياتو قوي اثرلري ځانته معلوم کاندې دغه راز خبرې ښائي چې موږ اوتاسې ته هېڅ ښکاره شي مګر په عامه طبقه ډېر اثر کوي. په ځينو مجالسو کښې چې زه ناست وم او هلته دپښتنو دروغې داصولو پوهان راټول شوي و، ډېر ځله مې په داسې مواردو کښې چې خلک به بې دخپلو عزيزانو احترام ته رابلل او دابه بې ورته ويل چې خپل کام او خپلو عزيزانوته په سپکه مه ګورئ .
يو د بل عذر قبلوئ او ننواتو ته په درنه سترګه ګورئ. د يوه منلی او مسلم دليل په ډول به بې ويل چې لوخې د خپل کام سپکه غوښته سر بې په درياب کښې وچ شو. دې خبرې به خلک ډېر متحسس کړه او زيات تاثيربه بې وکړ، زه ددې خبرې په سر و بر نه يم خبر چې عنعنوي اصل اواساس به بې څه وي؟ مګرلو خې چې ګورم رښتيا په اوبو کښې ولاړې وي او سرونه بې وچ وي. نوداخبرې که څه هم څه اصل او حقيقت ونلري تاثير خولري او له يوې ډېرې صحيح فلسفې نه په عوامو باندې زيات اثرکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څوک غواړي چې خپل مخاطب او اوریدونکی دخپلو خبروله تاثیر لاندې راولي نوبایدله هغه سره داسې وغږیږي چې منطق اوادب یې په هغه تاثیروکړي، تشبیهات او استعارات تخیل او تصویر، استدلال اواستشهاد یې دهغه له فکراو ذوق سره سم وي او په نظرکښې یې له مسلماتو څخه وي.

زموږ ادبا، اوشعرا، باید دې خواته ملتفت وي اوپه خپل شعر اوادب کښې له عامیانه بلاغت نه چې دعوامو په وېناؤ، متلونو، روایاتو،قصو اوافسانو کښې ځای لري پوره کارواخلي، په هغو تشبیهاتو او استعارو خپل کلام رنګین کړي چې دوئ ورسره اشنادي اوپرې پوهیږي چې زموږ ادب هم ملي رنګ پیداکړي او دملت په ذوق برابر شي.

دپښتولنډۍ او چاربیتې چې په هر چاښې لګیږي او عمومي مقبولیت لري یو سبب یې همدغه دی چې له عامیانه بلاغت نه پکښې کار اخستلی شوی او کلمات وتعبیرات داسې دي چې عام خلق پرې ښه پوهیدلی شي او هېڅ نا اشنایي پکښې نه ګوري وینا یې هم دحا ل له مقضا سره سمه وي او له حیات سره پوره تطبیق لري. دمثا ل په ډول به یوڅولنډۍ هم راوړو.

دپښتو څولنډۍ

کله چې موږ کوچیانې لنډۍ او دکوچیانو ټپې اورو پوهیږو چې دالنډۍ دکوچیانو له حا ل او حیات سره څومره اتصال لري، او ددوی حیاتي وضعیت څنګه ښه تصویروي لکه دالنډۍ:

اوښانو بیا غاړې کړې کړې

چې پرې سپرې دي سپینې خولې زېړ پېزوانونه

که چاکله دکوچیانو روانې کډې لیدلی وي چې په اوښانو باندې پښتنې پېغلې سپرې وي او اوښان یو خوابله خواغاړې کړوي او ترشا ګوري هغه ددې لنډۍ په بلاغتي کیف ښه پوهیدلی شي چې دلته ویونکی څه شاعرانه او ساحرانه مهارت خرځ کړی دی چې له یوې خوادغه منظره اووضعیت ډیرښه تمثیلوي او له بلې خوادې خبرې ته هم تلمیح او اشارت کوي چې اوښان هم ددغو پېغلو دښایست او جما ل احساس کوي او ددوی ننداروته مخ راګرځوي.

په دغسې مواردو کښې چې مطلب ددغو پېغلوستاینه ده ښایي چې ډېر تعبیرات پیداشي مګر هر تعبیر به دکوچیانو له حال او حیات سره دغومره موافق نه وي او نه به په کښې دغومره بلاغت موجودوي.

په یوه بله لنډۍ کښې یوه کوچۍ پېغله خپل اشناته وایي:

تردې خروړی سپی راتېرشه

تردې ملالې خولې به زه درتېره شمه

په دې لنډۍ کښې یوشرط اوتعلیق لیدل کیږي چې باید مین یې پر ځای کړي او دملالې خولې په مقابل کښې یوګران کارقبو ل کړي چې هغه له خروړی سپي څخه تیریدل دی. په دې ځای کښې البته ډېر مشکل شرطونه پیداکیده چې باید په مین تحمیل شوی وای مګر دکوچیانو له حا ل اوژوند سره به یې دغومره موافقت نه درلود لکه چې داشرط یې لري.

یوه کوچۍ پېغله باید هر څوک له خپل خروړی سپني څخه وډار کړي او خپل سپی لکه لیوه یازمری خلکوته وښئی دلته ټوپک یا توپونه یا ډول له حیات سره مناسبت اوموافقت نلري او نه دغه ادبي لطف پکښې شته چې دخروړي سپي په لفظ کښې موجود دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادهمدغه لفظ اثردی چې ځینې دتصوف خاوندان له دې لنډۍ نه دحقیقت په نامه یوه بله معنی اخلي او وايي چې خوروی سپی نفس دی اوله دې نه تېریدل خدای ته رسیدل دی. که دلته توپ او توپخانې یادې شوې وای ددغسې تاویل دپاره به هم څه مجا ل نه ؤ او دومره ظرفیت په دې لندۍ کې نه پیداکیده.
ددې لنډۍ په ځواب کښې یو د تورې خاوند او توریالی مین خپلې معشوقې ته وايي:

دسپینې خولې تن راته کیده
که دچړو په څوکولاروي دربه شمه

دا هم یوبلیغ تعبیر دی او له ده سره مناسب ایسي ځکه چې د چړو په څوکو تېریدل انتهایي مشکلات قبلول دي اوسړی پوهېږي چې ددغسې سختې لارې یون دومره ګران دی چې له خورږو سپو تېریدل ورته هېڅ دي او څوک چې داقبلوي هغه په خورږو سپیو هم نه اېساریږي.
که سړی په شعر و ادب کښې ښه غور وکړي ددې فن ټوله ساحري په یوه ښه او بلیغ تعبیر کښې مضمره ده که څوک د خپل مقصد لپاره یو قوي اولطیف تعبیر ومومي چې مبتذل اوپیکه نه وي دې سړي په یقین سره د شعر او ادب حق په ځای کړی او دبلاغت سکه یې قایمه کړي ده. په دې تعبیر کښې دانه ده لازمه چې اورمرو به په کښې اغراق اومبالغه وي بلکه لازمه ده چې لطف اوملاحت او حسن به په کښې وي اویو نوی تعبیراو ښه تصویربه ورته ویل کېږي لکه په دې لنډۍ کښې:

مخ په مړوند کله پټېږي
ظالمه یاره سلامي ولاړه یمه

وګورئ دلته یوازې یوښه تصویر اوښه تعبیر په سړي اثرکوي. داد حیاناکو پېغلو عادت دی چې منګی به یې په اوږه وي او ګودرله به ځي نو چې څوک نارینه په مخه ورشي خپل مړوند مخې ته نیسي او دربرې په دې وضعیت ښايي چې کوم اشنا متاثر شوی وي اوخه ګله یې ورلېرلی وي نو دا ورته وايي چې زه تا ته سلامي ولاړه یم هسې نه چې خپل مخ پټوم ځکه چې مخ په مړوند نه پټېږي رښتیا وايي لمرچاپه ګته نه دی پټ کړی دابه دسلامي په وضعیت ولاړه وي.
په یوه بله لنډۍ کښې یومین د خپلې لیلی' په پوزه سره نتکۍ ګوري اوسپینې خولې ته یې زړه کېږي نو خپله ارزو په دې ډو ل ورته ځرګندوي:

ستاپه نتکۍ کښې شیطان ناست دی
هره شیبه مې ستا خولګۍ ته لمسوینه

دا خو معلومه خبره ده چې دی په چل کښې ورځنې خوله غواړي مګرکه ورته ووايي چې خوله راکړه یامې ستا خولې ته ډېر زړه کېږي دابه یوه بې لطفه غوښتنه وي اوشعر به نه وي نو دا د شاعر کار دی چې په دې خبره کښې خوند پیداکړي او شعر ورځنې جوړ کاندي نو اول نتکۍ ستایي بیا پکښې شیطان کښېنوي، وروسته تردې نو ورته وايي چې ستاله خپله کوره دي چې ماپه کراره نه پرېږدي او ستا خولګۍ ته مې لمسوي ښايي چې خبرې دشعري سحرپه مرسته په هغې اثرکړی وي او هغې هم ویلې وي:
دسپینې خولې واک مې درکړی.....................

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پښتوکښې اکثره لنډۍ داسې وي چې دغه راز نازکي او باريکي هم پکښې نه وي اونه له دغسې پيرايونه پکښې کاراخستل شوی وي مګرپه زړه خوږې لګي اوښه لطف لري لکه چې يو مين خپلې مينې ته وايي:

که دنيايي شرمونه نه وای
تابه منګی ووړ زه به تش درسره تلمه

دالنډۍ څومره ساده ده چې هيڅ صنعت هيڅ تخيل پکښې نشته او بې له تشو تللو هغه هم هله چې دنيايي شرم نه وای نور څه نه لري مګر مينه او محبت پکښې ځای لري او دعاطفې ترجماني کوي، نو دمحبت په لاره او دمينې دپاره تش تګ بلکه دتګ ارزو هم لطف لري اوپه زړه اثرکوي.
په يوه بله لنډۍ کښې يو عاشق خپلې معشوقې ته پيغام استوي چې زه ستاد خولګۍ په اميد درځم اوپه هرقيمت چې وي غواړم يې نووايي:

که مې اجل ستا په خولګۍ وي
سبا کفن په سرتړم تاله درځمه

په دې لنډۍ کښې هم دتشبيهاتو اونازکخيالۍ څه رنګ نشته مګررنګ يې څه کوې خوند يې ګوره! دخپلې محبوبې برحل ته به ډېر خلک په مختلفولارو تللی وي خوپه دغه ډول چې ددې لنډۍ خاوند اوويونکۍ ورځې بل څوک به نه وي ورغلی. هرڅوک چې چېرته ځي اوسفر کوي نودلارې توښه اودسفر سامان له ځانه سره اخلي مګردی کفن په سرتړي او روانېږي دا تګ شاعرانه تګ دی چې بې له شاعره دبل چاورته نه پام کېږي او ده به هم له پتنګه زده کړی وي.
دمينې او محبت خبرې که هر څومره ساده او بې ساخته وي هغومره ښې وي په يوه لنډۍ کښې يومين خپلې مينې ته دکور ورانۍ ښېراکوي او ورته وايي:

کور دې نژدې ديدن دې لرې
ديوا ل دې ړنګ شه چې وريادې ووينمه

مګرسړی پوهېږي چې دا ښېرا له مينې اومحبته دی اوپه دې ښېراو کښې عشق او محبت مضمر دی داهم هماغه شان ښېرادی لکه چې يوه مينه خپل مين ته وايي:

ټوټې ټوټې په تورو راشې
چې پرهارونه دې ګنډم خوله درکومه

نوکوم زخمونه چې دغسې ملهم پيداکوي سړی به پرې ولې نه خوشحالېږي او ولې به دغسې ښې دعا ګانې ښېرابولي؟
رښتيا هم داده چې دمينې اومحبت خبرې ډېرې خوږې دي که دا خبره هرڅومره مکرره شي بد مه وړئ ځکه چې مينه په همدغو مکررو توصيفونو ارزي.
په کومه خبره کښې چې د مينې او محبت جلوه وي هغه که په هرعبارت وي شعر دی او همدغسې خبروته شعر ويل کېږي.
يوه معشوقه بې له کومې تشبيه اواستعارې خپل مين ته وايي:

سترګې مې تاته تورولې
چې ته رانغلې په سالو يې پاکومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک چې په مينه اومحبت پوهېږي او دشعر حقيقت او هويت ته رسيدلي وي هغه به دا لنډۍ هېڅکله هېره نه کړي او دلوړو اشعارو نمونه به يې وګڼي، ځکه چې دعشق او محبت په عالم کښې چاته سترګې تورول اود هغه دنه راتلو په سبب يې ببرته پاکول ډېرلوړ قيمت لري.

يو بل ځاى يو ارمانجن مين وايي:

زما جانان دې راسره وي

په مادې تيرې دميرو را چلوينه

سړى چې ګوري ډېر خلک وينې چې دپيسو دپاره تيرې چلوي او څوک ورته هېڅ نه ملتفت کېږي مګر يومين چې د خپل جانان دوصا ل په مقابل کښې تيرو چلولو ته تن ږدي، دده باراورى تيرې دعشق اوشعر په مانۍ کښې لګېږي او يو يادګار ورځنې پاته کېږي.

«پاى»

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ADABI BAHSUNA

جرمني ۲۰۱۱ میلادي کال
www.ulfat.net

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library